

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

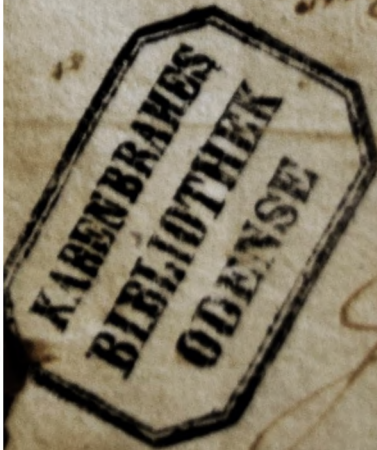
Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

זמורה עלי
חנני ונדרה לוי לפובה

אלהים אל תרחיק ממני
אלהי לעזרת' הושר
אל תעצבני עד אגיד נרועך
לדור לכל יבוא גבורתך
עליך וכתבת' מפני
תועי' אמוי אתה גוני
בך תהלותי תמולד
אל אהעלני בחצי ימי
אל תבי' שני משברו
שמרני כי בך חסיתי

צנני צנני
צ

1087

Joannes Pauli
Windigini

Althonia 25 Septemb.
1751

Utriquid non
 mihi migrandum
 erit tandem, et
 moriendum? Cur
 ergo vasa non
 colligo?

○ benignissime celestis Patris, fac
 de me in amicum, secundum ab-
 tissimum patris tui tui bene-
 placitum, doce me facere tot
 luctatum tuam, et dies vite
 mea numerare.

Abconde me, o dulcissime Je-
 su intra tua subura: ne
 permittas me ab te separari:
 ab hoste maligno deprede me:
 in hora mortis mea voca me
 et jube me venire ad te, ut
 te cum sancti in aeterna laudem.

○ Sancte Paraclete sanctifica me
 miserum, peccati luctuosum, tua gra-
 tia sustentata me, ne aliquam in
 mortem odormian. 1758, 1771, 1774

Memorato sicut pulvis contritio
hanc tuam interrogat: Si hac
hora ad tribunal suum e-
vocaret Deus, num paratus es
res reddenda rationi? Dicere
CRAS ERO? Emendationi tuae indol-
gentiam promisit Deus, sed tuae
dilationi diem crastinum non pro-
misit. Nihilominus ora in fa-
torem disponimus, et inter
praecipua leni sumus. Haec
tunc nos miseret, quam totus
renunciatio nihil est! O theatrum
et ludum quicquid in hoc cruce
VIVERE vocatur! Age, nate die
rebus sumas, et ad reddenda
rationem te para: tribunal
te vocat: nullam hic moram,
nullas inducias, nullam compo-
sitionem querit: sine aban-
dona est: ne tergiversare: ratio
reddenda est, nec excusa.
Qualis vixeris, tali iudicaberis.
Nigra est rerum tuarum receptio,
ratio, nulla temporis. Nulle
imperiales perdere damnum con-
sentis: famam amittere, multo
maior, tempus atque comburere

multo maximum: et quo plus tem-
poris in vanam avolat, hoc mors for-
midabilior propinquat.

Primum

MEMENTO MORI.

Quicquid in mundo est va-
num breve, meram nihilum
est Eternitati collatum: Et
solum ille sapit, qui cadu-
cis his spectis tuam atq[ue]
unicam tibi praefigit in ter-
ra cogitandam in caelo at-
sequendam **ETERNITATEM.**

Hujus

O anima mea memento. Cum aliquid
in corpore vult dolere, pungit, con-
vulsus est, **ETERNITATIS ME-**
MENTO tibi nihil amplius pun-
get, dolere avert, cruciabit tibi
molestia nihil esse poterit. In
praeio meae tumas, non ut fugiamus
sed ut stemus: in sepulchra tumas,
non ut ea obruti jaceamus, sed ut
emergamus. **MEMENTO.**

Interea,
Non ut dicitur, sed ut satis
vivamus, curandum est. Sed longa
est vita, si plena est. Impletur
autem cum quis sua voluntate
in divinam plenissime transit
et quantum incertis temporibus quod
datur, bene impendit.

galeisco,
O dulcissime Domine, IESU
Christe spes, robur et sustentatio
culum vite mee, in unione illius
charitatis qua unquam Patri
obtulisti, in mortem offero tibi
cor meum ut de me et per me
fiat beneplacitum tuum. Dulcissi-
me IESU hoc beneplacitum tu-
um eligo et desidero, quantumlibet
adversa morbus et mors instent
et me totam fidelissimam Providen-
tia, sanctissimamque voluntati tuae
committo. Spero enim et rogo,
ut me miserum et omnia que circa
me sunt, tu diligas ad
tuam gloriam, et animam meam sa-
lutes. Amen, Amen.

ΕΡΧΟΥ ΚΥΡΙΕ
ΙΗΣΟΥ.

Apostol. c. xiv, v. 17,

Μακάριοι οἱ ὑπερβοῖ, οἱ ἐν χυ-
δαί, ἀποθνήσκοντες. Ἰσχυρὴ
ἔσται γὰρ τὸ πνεῦμα, ἵνα ἀνα-
σῶσιν ὑμᾶς ἐκ τῶν χειρῶν ὑμῶν.

Ego

Joannes Pauli
Windhigius

Natus sum Windhigi Gæstebregio-
rum in Selandiâ Anno aâo 1709
20° Mensis Januarii circiter 17° 09,
die 2° Augusti circiter 17° 25° 09.

PRimum habui prudentissimum virum
Paulum Joannis urbis Colliqentis
senatorem: Avum Joannem Pauli, et
patrem ejusdem senatorem consultiſſimum,
et serenissimo Danicâ Regi Fer-
dinando 4to a vicariis. Patrem
vicum admodum reverendum et cla-
rissimum, M. Paulum Jaci, illustris
Dorloviana Scholæ Pastorem et
Præsidentem, nec non Flakenbergensium
in Selandiâ Praepositum quondam,
an quondam! vigilantissimum ac
fidelissimum: Matrem primam, prae-
sentem et honestam Matrem Jo-

hancam Pertrigiliam. In vita
mea habuisse labores, vera vita
jesu Christo me pro adlypseos
lavacram cum infusaissent, contrivere
sunt fidelissimis ac in sincero Dei
hinc de dicantur constantissime.
Quartam abati annu agentem luttualem
et cura me commiserunt privatorum
preceptorum, quibus in patris
acibus ubi sum in Annis 1619:
quo in numerum illius Herloviana
Schola discipulorum receptis, septimam
an, et quod exierit, ibidem milita
vi sui viris clarissimis et excellen
tissimis, M. Jacobo Brochmanno, vni
versitatis, M. Johanne Resenio, nunc
Theologiae doctore et Professore,
M. Nicolo Paubi hodie ibidem
sancta Theologiae doctore et Pro
fessore, M. Christophoro Holbocio
via memoria, et M. Viehmanno
Wasebarco, Ecclesiastice et Propri
to Hainicensium integerrimo.
Optimo optimi huius honoraria de
cit honorario me stipatim, parentis
desideratissimi ad Academiam Hain
nicensem studiorum gratia Anno abab.
xvii Era Christiana 1626 an
mandarunt. Hinc meo a clarissimis
Academia Professoribus ad depositio

nis ritum die XVI Octobr. admittit
studiorum matricula meum dedi nomina;
Rectori Reverendissimo Viro D. D.
Johanne Roserio, Soladorum Episcopi
pro eminentissimo, et Gregorio Specta-
bili M. Petro Gelstrupio, qui singula
mi me exipitiam honorabilem gratiam
actionem metricam habendi honorem inter
majores nam pusillo mihi detulit ac
in sua erga me benevolentia testimo-
nium Trifidus Polabico ne donavit.
Hoc in studiorum Capitulo, preside
et studiorum directori usq. M. Joh-
anne Roserio, sub die in Anni re-
Capitata Sabati, 6 28 Aprilis;
quo e. suavisimorum parentum Com-
plexibus dimittit in Belgium abijt
Comite M. Johanne Scharingio, Fran-
die Linguarum Orientalium in Fran-
cienfi Academia Professore, et vicem
meam fidei inspectore Petro Sch-
verini Egervadio beata memoria.
Hujus n. fidei ne parenti dulcissi-
mus Commissum vultit id seris et
semper curant ac eo tempore etiam
adolefcenti pravorum hominum Com-
mercio, aut heterodoxorum inquina-
ret opinionibus; nimirum.
Optavit in hoc quato consilio can

ea parentis, et tandem filij recte educa-
tione instituti ministerio senectus fore
tuis. In Belgiam ita facti vialibus
delatus, Amstelredamum XIV die Maji
appuli: inde Lugdunum abiit. Sed
vero inelicta hac Academia certas
ob causas relicta, Franquevran in
Francia me contuli, nominis fama
excellentiissimi, D. Sixti ab Ama-
ma Linguarum orientalium Profes-
soris ibi celeberrimi, potissimum
exhymulatus. Biennium hic inter-
gram agens, conversatione et in-
stitutione familiari utebar dicti
Sixti, nec non Dni Georgij
Pasoris, Lingua Graeca Profes-
soris celeberrimi: de quibus as-
seruare illud audeo, fuisse ipsos,
totius Academiae Franquevranensis
lumen et columnam. In Mathema-
ticis praecipuos ibidem nactus
sum celeberrimum Metium, et D.
Bernhardum Schotannum: quorum
hic frequenti me complectebatur
humanitate.

Anno 1630. cis portum Pascha-
lot mihi in Galliam et Belgiam
cogitanti, a charissimo parente
transportantur litterae, quibus

reditum in patriam suadet. Re-
bus itaq; meis Compotis itineri me
accingo, paternis pariter meritis,
et satis nihil esse iniquius, quam
optimo reluctari parenti. E-
tunc Comitem fortiter sum p-
illum Achatem Johannem S-
ningium, qui una mecum vechis na-
vi in patriam pridie Ascensionis
Bomini redit.

Sic namque propitio ad detiole,
salutissimos patris reverens, actu-
tum Hauniam ady. Hic me ubi
benivole excepisset excellentissimus
Dns S. CAROLUS Brochmann,
ad magistralem invitavit laurum.
Honorem hunc venienti locum inter
Stipendij Regij Compitores primum
dedit. Hujus n. impetrandi gratia
in patriam parentum iustu, redieram.
Prima ergo cum M. Jacobo Casatio
velitationi dictus est xxx Junij di-
es, quo ille respondens, ego op-
ponentis sustinui partes. Secundo
certamini designatus est VII Julij,
quo ille opponens, ego responde-
ns, divina ope tutatus sum partes,
sub praesidio Reverendiss. et emi-
nentissimi Doctoris Caspari Broch-

maam. Examinatum a Theologica
et Philosophica facultate institutum
viii Julij sustinuit, quo divino numine
favente regium Thauri principatum.
Haec ad parentis dignitatem in
superiorem Germaniam ire necesse
statui. At vero interveniente luctu
suo sororis meae obitu in xxix Augu-
sti, intra parentum debitum patiens,
quo Neptunia salvas v Septemb.
Lubecam appuli: inde illustratis
aliquot inferioris Germaniae op-
pidis versus Wittenbergam pro
Marchionatum Brandenburgicum
iter institui: difficile est periculo-
sum, impleto inter tumas Caesaria-
ras et Sarmatas praeractum, a quibus
non semel iniquè vexabar. Et xxii
Januarii exieram. Ita per va-
rios casus, praeter haec discrimina reman-
dentes, Wittenbergam, celeberrimam
urbem v Septemb. ingredior,
in qua bonarum artium fabricans com-
muni in xxi Septemb. a 1631
commorabar: familiaritati pristini-
mum usus Doctoris Hülsemann
Theologiae Professoris, M. Trubij
lingvarum Orientalium, et M. Fran-
kenbergeri Historiarum Professoris,

ui, et sospitibus mei, M. Christiana
in Reinhardi insignis mathematici et
philosophia Adjuncti, et M. Wel-
shing familiaris et amici mei optimi,
quorum amicitia et consuetudo diuini
non sine delectatione ubi fuerim, nisi
pestifera lues, quae urbem invaserat
ac omnis belli motus in Saxoniam super-
riorem emigrasset, abire mandasset.
Proinde tibi insigniora aliquot Saxo-
nici et Sthalbini tractus oppida vi-
dissem, vota Liberaam Legationem
in consensu navi in patriam reme-
arem amantissimi parentis tui et in-
bitio pro libertate tui declarato.
Cuius voto, licet nunquam ago, satis-
feceris: quippe qui arbitrator subitum
istum in patriam reditum studis ac
rebus tuis esse interimentum. Eam
vero Neptuniam facta Neptuno
XVIII Octob. appuli, atq. ibi excep-
tis suavissimis diebus quatuordecim
decursum non sine utriusq. parentis
gemitu et iniusto Heltingorum adq.
animo navem, quae in Angliam ven-
deret, conscendendi. Aderat interea An-
glicana et votu navis, cui me 7 No-
vemb. impono: ac non sine bonorum
et salutolium iactura ac discrimine.
Et tunc cum 21 Novemb. Heltingora sol-
vissemus, in altum delati dimicantibus

inter lites fluctibus, atq; omnibus ob-
sensâ nocte naufragium nuntiantibus
sine eo in periculo sine jactabamur.
Tandem autem pulvis circa Angliam
illisam navem, cum videret nulla appare-
re spes salutis. Deo et verbo Com-
miserunt, ut de quo benignissimus,
Deductus velut, traheremur. Itaq;
vehementi adeo excitata tempestate
ut ventorum aperti carceribus unâ
si omnes viderentur emissi, famoso
post triduum Borwardbergensi pulvina,
ibi imperimur: ubi cum bitum, de-
sperata salute mansistemus, quicquid
portabat navis, Neptuno dabatur.
Sed vero cum exonerata navis
vehementissimi Africi timorem diu-
tius sustinere, ut pote jam quassata,
non posset Africâ nocte novena-
lis fluctuum moribus jam alta usq;
ad sidera, jam ima usq; ad tartaru-
ra navem deprimentibus nec non
praesentissimam mortem nuntiantibus
periculis. Tunc, imo advert. regulati-
vi DEI BENIGNISSIMI auxi-
lio omnes incolores in terram de-
portamur, eodem profus miraculo,
quo Paulus cum suis, salvus et in-
colores evasit, Act. XXVII. Quod
cum intelligeret Vir pietatis Com-

seratis, patris instar colendus, M.
Paulus Paulinus Ecclesiastus Coldingi-
gensis, libris notatus est, meo in nauis
fragio periculotissimo ac fū-
cibus mortis mirabiliter divi-
nā providentiā esse conserva-
tum. Cui ego, Laus, honor et
immortali gloria potentissimo et
benignissimo DEO, qui me mor-
talem ad meos reducere dignatus est.
O Tū BENIGNISSIME DEUS
porro qui pater me mortalem serva-
sti, ut cum Achoniā loquar, 7775
7775 is Amen.
Præterea admirando DEI munere
Westerwicū in Ciabria deportatus,
recta ad parentes charissimos re-
gredior. Quorum obtutus cum esset
ver, lacrymans iter periculotissimum,
quod ipse reluctantebus spiritus meā
ingressus fueram, distincte enarraui:
ipse non san crebro ingemiscentibus,
quā DEO clementissimo summa pro
incertitudine meā fundentibus grati-
as. Interim apud eos a XVIII Fe-
cebr. usq; ad vicesimum octavum
diem Martij h' 1632 diversa-
tus sum, quo die Nettvedia sol-
ves celebrari Prætorum Academiam

Masovia silam urbem progredior. Inde per plures horas Masoviam urbes prosequor. **Warsaviam** cum Comitibus Excellentissimis XVII die Octobris perveni. Idcirco non illic Archiepiscopus Polonus, sed Rex Vladislavus Sigismundi, regis filius, qui est Pontifex Romanus, Imperator, Regis Hispaniarum, Galliarum, Angliae, nec non Suecorum, aliarumque principum Legatos benigne excepit. Ita nostrum Georgium a Saxe, qui singulari proceritate est Lavandarius, non modo amplissimis honoribus suis investiturum petentem, et sub die in confestim universa Lithuania, Masovia et Polonia nobilitati honorantem audivit. Idem ille illi Christianus a Saxe cum me in Borussia reducere non posset, proclama me orationem commendationis, ab illa invidia dicto, volentem a se dimisit. **Cracoviam** namque proficisci contrahibitionem, non tam ut illud illi Academiae Contraplaret, quam ut defuncti Regis Sigismundi conjugis Reginae funebra principis oculis inspicere. **Warsavia** cum ego relicta, ipsa die Martini, nonno me acingo ibidem. In itinere autem

Item periculoso comitem habui ex
bractem et amplissimum virum Jo
hannem Abschamum Pörmgen, Ro
dia inclita Norimburgensem Regali
Secretarium. Qui cum a me
velli latere vellet ubi Polonia
metropolitani Cracoviam devenisse
miserim in Russiam. mecum ire decre
vit. Sed vero postquam magis in
vicibus Russia fines Poloniae con
taminos didicimus a gente civi
litatis ignara suavescenti excipimus
Qua se mihi revocamus gratiam
et nobilissimum imperium Publi
cum, urbem amplissimam, iudeis do
ctissimis et fortam visitamus. Pau
cis hic Amrosari diebus volu
fuit. inde directi de novo in
schivendo per Hungariam in Au
striam et Italiam itinere cogita
mus. At cum in oppido Barthas
Hungaria primo per famulum et
interpretum nostrum cognovisset me
ditari profligatissima vita que
dam temerarios necem nostram
non sine animi meo iussu in
poloniam regredimur atque diffi
li sibi itinere Cracoviam
redimus. litterari interea ar
cibus et oppidis quam plurimis
quibus tandem omnibus et hinc
his merito meritisissimam natura

arcom Lanesherna praeferebant
Sinsco. Cracoviam itaq[ue] advenisti inter
10
lunar familiaritate non modo nobilitate
simorum virosq[ue] singulari humanitate
nos tanquam polonicam nationem peregrini
natiunt nostra colentes excipiebant
venam etq[ue] doctissimum, Romanam in
quis merito s. Leonardum et George
num Cracivum philologum raram
numero. Posthinc ubi additum
in Borussia nos mea suaderent
Cracoviam exivimus XXI April. An.
no 1579. In itinere ante m.
Cracoviam, videm Scyriana, raris
nobilitate habitans. Ubi a Crello
Slinethingio, Metchorio loci
eminentissimo praeide palatino de
alib[us] Scyriana lecta fuerunt
pluribus, humanissime excepti sumus.
Sicut ea honoritas ubi arcam
aliqua illic die commorandi. Et
ut vero nostra cum esset reditum
in Borussia primo nocte, Casimi
riam et Sandemiriam vici in
vimus. Atq[ue] postq[ue] praecipue tum ar
ces tum civitate[m] h[ab]ere itinere
vidimus, flaviantib[us] in Borussia
et Masovia decursu alibi non
dum conspectus conspiciari deinde
rabamus. Quocirca stavicula per
Vistulam vici, habem amphitimum
Thoruniam ingredimur. inde per
vici versus Godanum gressu facie

non postremum monumentum, lustratis
interiacentibus oppidi et sic vocantur
castelli, nostram institimus. Item. Eo
ante. cum xxv Mayi descriptionem
postidie Achalen membra Gestra
per Pörmersam cum genitro et la-
chymis, qualis ante occiprocus
strigis, expugnabat actignis, atque
ne ardeat. Regionem Lepita
vi. Kopperi vero illi prater
expectationem amicos vere
Germanis, pyladus prater. Com-
terranciam mihi. Subchiffimam
Michaelen. Melchiam. Whfan,
anam. Sic itaq. inter amicos et
doctos Jo. G. Cal. Michtam,
D. M. Jean. Fabring sub
sibi in versum Septemb. quo
cum Offine Langemache
amico meo in patriam redierat
ad puritiss. Schutashiam fami-
lioneam deano vocatus a Rev.
Dno Episcopo doctore Joh. Re-
ferio. Sed vero, ut me bo-
tum visendi ac videndi, si fieri
potuisset, cupido inceserat
vobis, Haunia, sine indignitate
actibus, pari me visissem cum,

11
mitto: atq; in Angliam ut viderem
quid tempore legitimum, arripere
et incipere facturus atq; jactura, qd
ante expectari fueram, Baboviam
ingredior navem. Hac me cum in
Flislandiam detulisset, conduda nauis
vicula in Fasisiu Occidentalem
pergit. Interdum hinc casam mihi
si viderent, Tante Petri Pauli
Windingini, et Petrus, Gvarii
sive Franciscus thichium gra-
tia commorantes. Sed vero cum
non modo hi sed et alij iter
in Angliam et Galliam
male dissuaderent tempore
h, aspectu quo Academicam
universitatem ignobilem Gwningam
instructam iui. Detinere itaq;
me quondam in diversis Academi-
is familiarissimi ad aliquot se-
ptimanas. Elapso itaq; mense No-
vembri, cui vobis committere
hant quaquam tantum omnibus et
instituto Dni doctoris Christi-
phori Hülby, et Reinholdi
Cunikea, quorum ille Contraberna-
hi mei fidelissimi, hic amici
et fratris amicissimi (pauca
littera et epistula ad me data h,

stantur) Miserrime videtur Groninga
leporum. Utrobis interim familiae
debant doctiss. et excellens scri
viri D. Matthia Pasori, qui
ne ab fructu demerit, nec unquam
se, simul deprebat inter arcano
cum militum manu detinuit. In
suis auctum beneficii memoriam, ac
tantum viri laudem extirpavit, sub
nomine Matthia Pasori disertatio
nem DEO juvenis paucisq. avi
patet philolog. de Judaeis qua
ipsa a prolo tanta rapiditate
ab omnibus, praeter materiam
si tot, superesset, ut vix mis
na, quae ad aviles
disputationem insereretur
millerum. Verum enim vero ne par
quodam praepotere, D. Lingua
in Academia Franconiana ce
teberimque honore debito professu
nem defructuaria, qui sub praesidio
disputationem instituit publicam
qua conditorum in manibus pasori
fieri hodie versatur. Post dispu
tationem e voti habitaum, G. v. d. g.
regredior: atq. illi in Augustana
mensura subdito, committit uti
cum humanitate modo amantem

12
rah. M. Mathia Pasoris hujus
alidem Theologia ut fama didici
professoris non contemnendi. Cum
vero res mea me monebant ut
quam retinuerem, 16 Augusti Gron-
ingam per Hollandiam meo Ritbeno
de manu confero, inde Priorem
Anglicanorum ascendo nave
ita et repentinus in speculam ibi
ad me migrabunt in Angliam. Sed
qua hic discrimina novit Deus
et gratiam civitatem habui dilectis-
simam Ansgarvicam Gng Petri
Gvar. Pastorem Etgvedensed.
Militatibus omnibus interitum
mortem prohibitionem: sed clementissim
no parte celestia via dirigente
vis quassata, qua ne habemus
voluisse Ansgar in christiana qd. Iam
multis deducitur. Hinc Londinam
profectus Empyrium notissimum
Lugis spectatorem cum vehiculum
strafem Oxoniis ingreditur. Con-
grui Academia caritativam ocula
de predicare possunt testes
horum autem pace sua in
2 Septembri, Anni 1635
et in ejusdem Anni vero
venti et 3. Cancellarius Episcopus
domini vocatus fuerunt ad labores

Substantiis Honoribus, vel fura sa-
stidat. Nam Romanum Romanum Ci-
vitas, quae me ex utero ma-
tris ad aliam separaverat, nunquam
irritos reddidit. Quae mihi reddidit
in patriam parenti, atque Londinae
nostra exspectant, et tandem in
quodam Verbis per integras or-
cto redonatas. Ita ad verfarum
ut. Harico de milliaribus dom-
dino distanti relicto, memorabilem
empiriam per Alethriam, quae
stria, atque plurimas non in-
dignas pertineturibus urbes et
dispartem, quamvis invidis, quae
Cypriam, et tunc et tunc
ad amicum exspectant, non meum
non meam delectat fortiter. Et
portantur quae in iura bar-
la meam in modo parentibus
Christianis, quae acies alii re-
libram meam exspectantibus, defidra-
bar. Sed hoc confusa de hoc
hoc necesse confusa. Et tunc
ingentis Christianis per horas pa-
rentis meo desideratissimo, ut
si se salvam vellent, reddidit, in
patriam matris, nec unquam
de, invidis, in Galiam aut, Galiam
suspicando cogitatione suscipit
Cypriam. Desero iam meam
et sept. non hic acies meam,

13
H. Eggenriis una non tantum ab
ea regione in qua si hincset, atq
vni morari libuisset vnam et al
causis honorabilissimis divitibus sum
qui me in Ebraicam literarum
informatio, uti sunt opera: in
ter quos praecipui: Ca. Rinsin
graha nominandi. Dng. M. Syl
Vester Schula Orientalis Rector,
nobilissimus Dng. Waber Collega
ei M. philosophia in Collegio S.
Maria M. Aldersei in Collegio
Fnei nati professor aliq. nris
magistris, nec virtute nec eruditi
ne inferiores. Londinum itaq. re
vertit, Gravescandae me Oxford
ubi navi a vna reperta hinc
invenendam intro abq. illinc in patri
am rediit XVI Septembris. Sic
illud ortu ditrum spatio confici
ent, quod antea in Vere non ortu
septimanarum decursu absolvere potuit
D. E. O. insignitum, cui abent hie
tant. quosq. vnaq. dirigente. Ad
lingua ne affines lingua habuerunt
exceptione respicit. Prox. Haemicum
digressus exasperatum in me p. p.
ne etiam hincq. Reseraj, hinc
Brochmanni affectionem. Anguereban
tur inter alia divina ne obstitisset
vocationi, nec paruisse hinc, quas

dedicant et frequentibus scriptis
tant ut obstat functionis huius
perem. Porro non tam obsequens
quam obsequens, atq; ideo me
libra huiusmodi melior sex se.
sternit huiusmodi spatio concludas
parata cum expectationem ad
magis. et vere generosum dicitur
Cancellarium Falsivae vocat, tan
ratione christiani regis addit
erat. Multa illustris hic huius
modum de peregrinatione regionum
sibi publicis regionibus, quibus
suis civilibus Mathematicis Theo
logicis. Admirabilis tantum huius
profundam eruditio et in
credibilem humanitatem, quam
quatuordecim dierum spatio qd.
palparem, parentem, deinde
hiffimum zanzan ahenatum
cum amicis aliis nuptias fratribus
dri Samueli, Malmogre, etc.
bratas, ita aliquos. Vidisse me
et cognovisse huiusmodi alibi ne
piston vero superiorem
et, visitare, et humanitate probata
suo Cancellario etc. Mox regis
fidelissimus parent, eundem esse
ad huiusmodi nuptias fratribus post
ea de his et de huiusmodi differen
dum, huiusmodi, prout patet etc. et

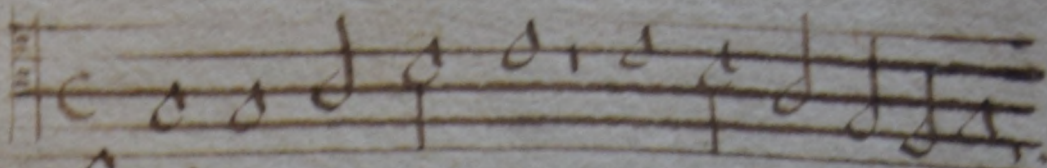
14
in scio tanto Patrone ac peccatore,
H. Malmojian cum parente meo Con-
fesso, ubi. oclidua inter amicos lau-
to satis vixi. Sed reversus Hani-
niam pluribus non modo Cancellar-
ij, sed et Reserij ac Brochman-
ij, superioris vras Gravissime
cum tu eo me peccasse arbitra-
bantur, quod ipse iavitis Mal-
mogian Tabijtem. Rogatus a me
Charissimus Patris Cancellarius
compellat, et quibus potuit mo-
dis Contumacia, quam mihi for-
te postea afflicta me libera-
vit. E vestigio ad Cancellarium
devo volens, interrogor, satis
ne esset Deo in patria, satis
in exiliis Avia serviret. Cum
debita veneratione respondeo, Cam-
prian esse, ubique bene est
Ad hac ille multa: in primis ve-
ro meam, ut ingenue fatear, an-
cionibus verbis catholice in-
fantiar, respice me, didicim pro-
videntiam parlatum et fiant hanc
neglectum, habet sollicitudinem,
iam ignoram me profus esse terram
verum quas amicos Epistola amas-
to et desiderante volebam.
Victus tandem tanti Herois benigno as-
satu, ipse me iudicio arbitrio, ita

at Magnifici Cancellarij exequente
sue voluntatem, Theologia Professe
sua, et alia notant Lectoratum
praesentibus Professoribus M. Sueno
ne, et M. Christiano in Consilio
vno legitime demandavit: quod ut
felix et fausta vobis esse vita
dator Deus Opt. max. expetit
vobis.

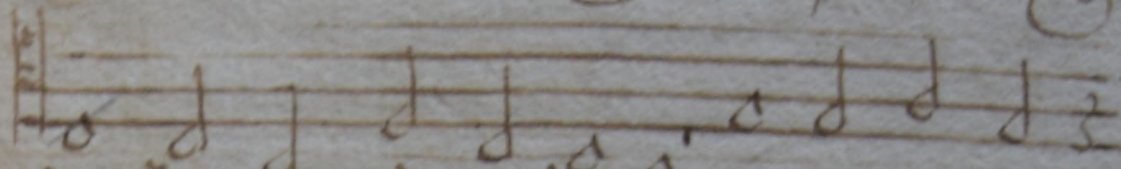
772 1537 7171

PSALM. III.

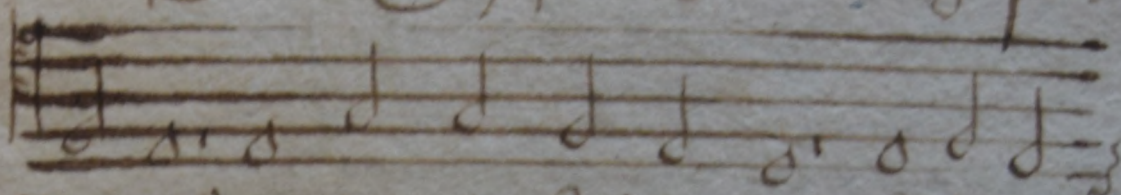
16

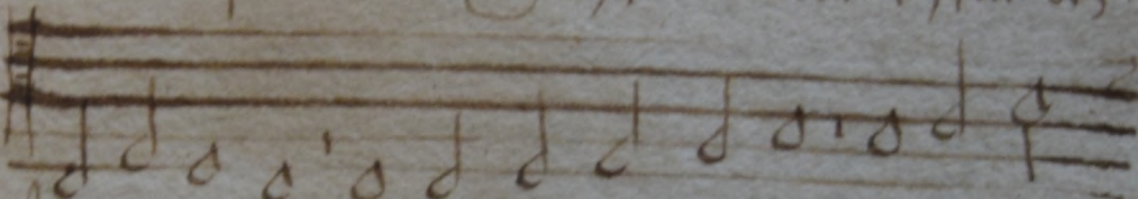
Barne hvor mange mig, sadt fortrøstning

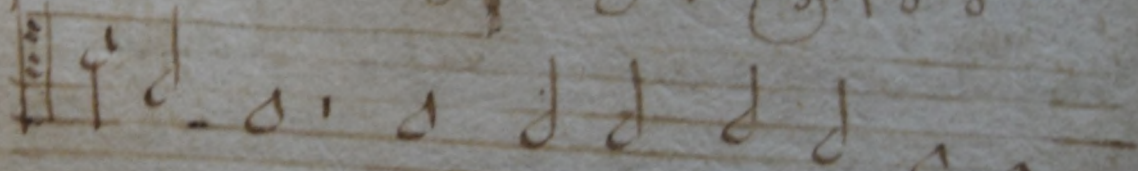
Du sig mod mig opstod, hvor mange fin-

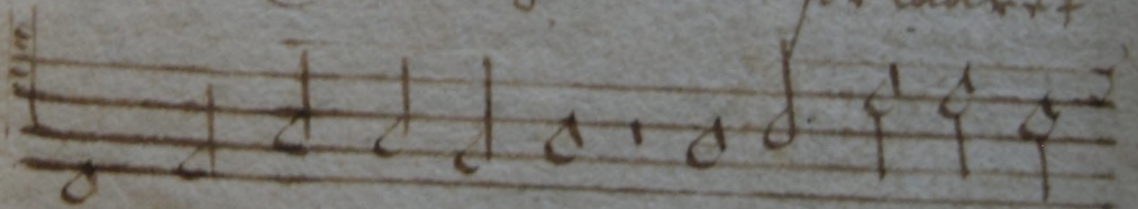
dit Dyr, som mod mig bestind bær lister og

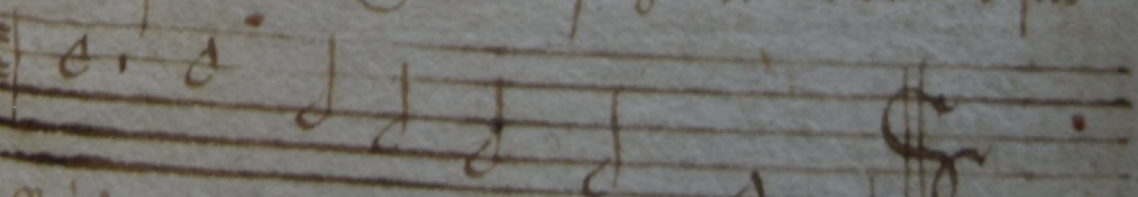
for trætte, mange vortrytning, sigt saan

ling om mig, med salumme er for laaret

gand finder ingen trost, god hvarum i sin

Droft, en salummet som vaarer.

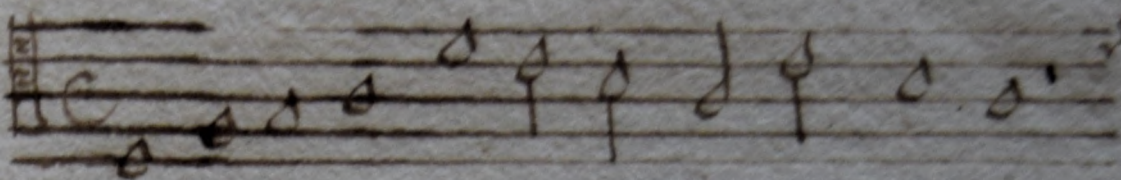
2.
Se du min Herre Gøld, for mig er Værg
og Skied,

Ald min Herr og Herre, du det og suffer
jaa, at mig med Herr maa, mit Hoffuit
søjt, med finstoligt Abtraa, vaabur mig
Lid dig vaa, for dig min Nød mig
keagur, og du bengerer mig, aff Zion
naadelig, du mig og Biler forsagur.

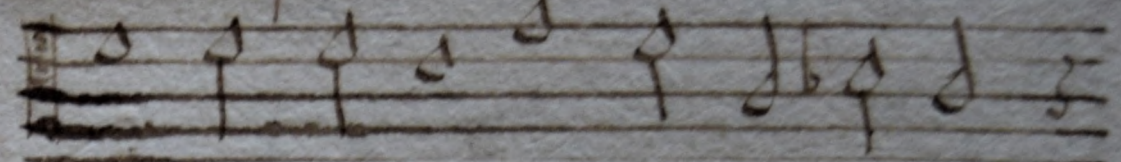
3.
Naar mig til Smøgt monur gaa, Biler
og lo at faa, joffian mig iden faur, nar
mig vordit iginn, gaffur mig ingun munu,
fgr Lid gaud mig bawar, om gind at
Lufid manu, vider gilde mig an, vaa foy
er og vurdur jid, og kagge Maat our
vaa, do mig Lunde igire faa, gaffur mig
dog og ginde.

4.
Stat sur for op o Lid, vider du Biler
frolt mig id, minu Humunur Dampur, Dr
vid Lunde baw du faa, Lunde vider Lunde
jaa, at du ginnur Dampur, du aft Lid
Herr jid, god gindur i ald Nød, manu
Biler og kioft Land vider, Valfigur for
du Herr, dit Gøld for du Lufur,
naar du god sig god sig gindur.

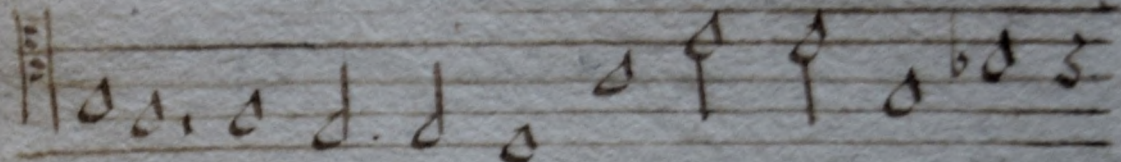
PSALM. VIII.

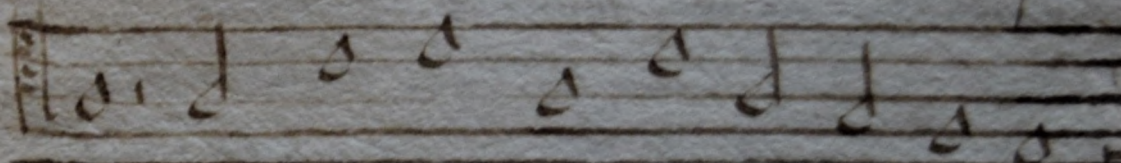
1. Sjøngste Gud og vor naadige Herre

2. Her vil vi indvid dit store Røffus

3. Her, din Fred vi spid offier Gud gaudige

4. Jord, laugt offier gear hdimme og Engle
Cor.

2.
Din Drørd Munde din Øgerte øvise,

5. Ved dine sin stærke Maakt du mædte øvise,

6. Med din Giænde som du gjør spag og lam,

7. Ved dine du gjør haffuvene lyst og skam.

3.
Naar jeg dine fingere giæmme parat,

8. Minne og den Skabning var entrecte,

9. Gjør Dødt og Maane vi med David skie,
10. Og Øffnuvene i David øvning fin.

4.
Da forindran inngi mig og þau at þórigar,
Hvad er da Munniginn for sum du þórigar,
At du wilt þurfa þau Munniginn þó,
Dag gaffin þórigar for dat ísku þó?

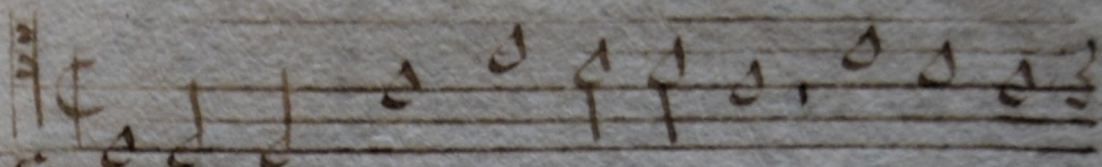
5.
Du geóðer gámmu og Englam líga,
In ringu þing og wíðar sum at þing,
Du gaffin gámmu þróat í din wíð,
Míð þer og þórigar þau mangan þó.

6.
Þinnu din þjóðinn þórigar in þó,
Þíðat du gámmu mánig at þó,
Undar þau þórigar gaffin þó mán þó,
Alþing þórigar at þórigar þó.

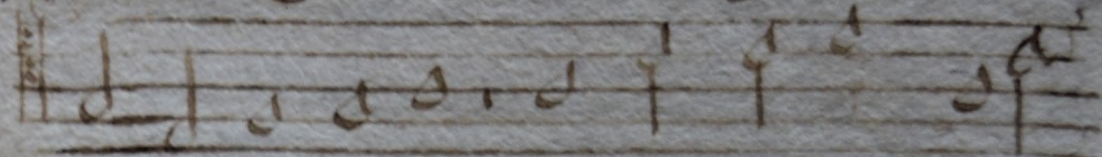
7.
Þann þórigar og þau Munniginn mán wíð,
Da wíð þórigar þau þórigar og í dalt, (sum þórigar)
Ja alt dat þórigar þórigar at þórigar wíð,
Þórigar og þórigar þau þórigar wíð.

8.
Þann þórigar in þórigar þórigar þórigar,
Som í þórigar og þórigar þórigar þórigar,
Þórigar í þórigar þórigar og þórigar,
Munniginn in þórigar þórigar wíð.

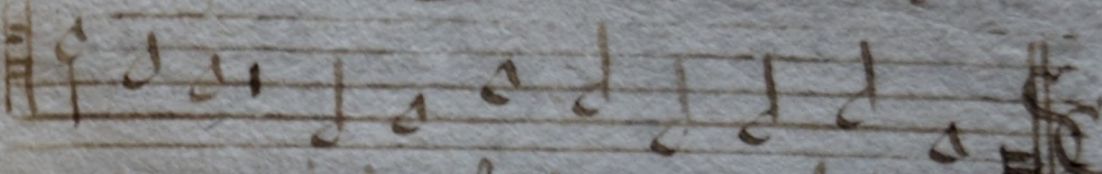
9.
Þórigar þórigar og þórigar þórigar,
Þórigar þórigar þórigar og þórigar þórigar,
Dat þórigar þórigar þórigar þórigar, þórigar,
Munniginn og þórigar þórigar þórigar.

Hverre ings sigt os indomelig, aff guds for

Hjertes taalen digg, din. Valgjueringer aa

bandam, vil ing fortalen os forblaver.

1. Gigg mit hjertes freuden sigg.

Min dine, og kraft er glad i mig.

Dit kraft allangsigte honore,

Vil ing med loff og vild frumde.

2. At du gaffur med stovde maot,

Min freuden tildege iagt.

Du var falden og kuffen pander,

Der du dit freude til dem vinder.

3. I si du gaffur saa mildelig,

Min dag og lat taget saa dig.

Dumme at domme og sig at stave,

Waffur du sat dig saa dit freude.

5.
Du straffet hændingene saa fast,
Og de ugældige omkøbt,
David Nafte gaffur du inden tult,
Saa de bestien avies forgubtet.

6.
Kom nu du arge fiende tid,
Hvad skuffer du mig forstingstid,
Haffur du blodene forsvoret,
Og David Nafte avies forstovret.

7.
Dunig i mig tegi det saa mig,
Skal migere hvidrelig,
Hvad gaffur sin Voustone outagat,
At domme sandt som er plagat.

8.
Hvad skal domme netfaendelig,
Dud gandske i Warden uden Dniag,
Hvad skal migere og net domme,
Ihlat Diddigod som sig sandt somme.

9.
Havnen er de fættige trost,
Som siger Hines i David trost,
De som i ud og gaarde hider,
Fuggetlig paa sandt mistand hider.

10
Derfor seer du fast paa dig.

Som dit Klaffu Kianda reddelig,
Egi aldins beff uogun bedragit,
Som sigg þaa sigg gaffnar foreddat.

11.
Dun for loffnar Gud i Sion,
Prisnar Gud i sin g'ign' Zion,
Haud Þinnringur sem gaudt bursnar,
for allu folkt r'ommur og þrisar.

12.
Haud g'ommur þig du frommid þlod,
Allan g'effnar dat und iffrikt gud,
Haud þu g'ommur du armid þeaga,
Allan ardur David þ'vigg og þeaga.

13.
Hverr die klatur mig batur,
Dag min þendiggad - arsur,
fiander mig þringar und ald þann,
þu v'isnar þortu mig batur.

14.
þaa dat at inag þortællu þand,
Din þrib og loff for allu þrand,
Gud dand lada i Sion lunda,
At inag aff ein þ'vigg mig þand þ'vigg.

15.
H'vinnur vor um þ'vigg þand,
I David agun þ'vigg und þand.

Som du migge gæffis og xx. klyttr,
I du Læren som du for migge iu ltr.
36.

Du aff vand mand in' bindu ool,
At hinnum plikar Rat og fine,
At du er vand ouden saa gangu,
At vand er i sin Læring gangu.
37.

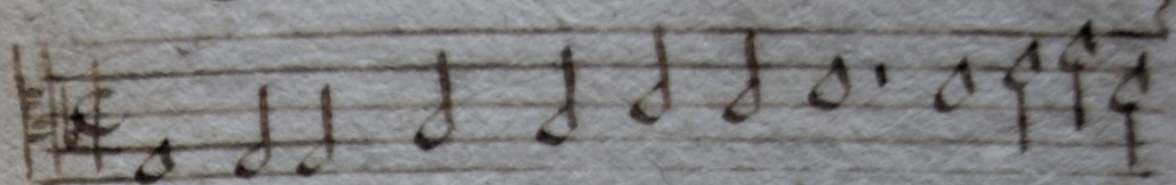
At du er v'gudelige,
Mottu die h'effinde, vige,
Dag h'odningu som L'ud g'ant,
Hannu n'g'atlar, man b'afannu.

At du er i 38.
Dand fattige som dig lidar til,
Du vand L'andige og b'plummar,
I sit h'and du g'annu og g'annu.

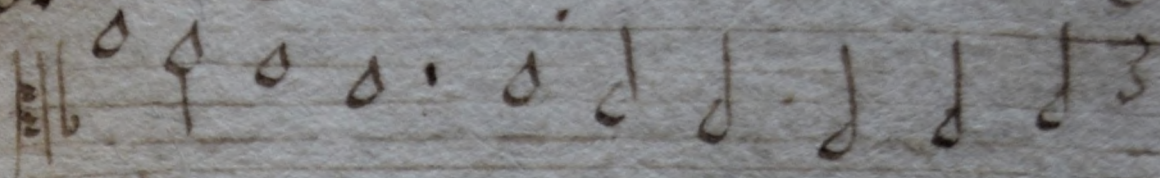
39.
Hvortu sat er og i' st'and sin sand,
At vand sat ingan mod dig vand,
L'ud h'adningu for Vou og an ltr,
At v'gudelige som med dig b'atlar.

20
S'or sand du som at du for st'and,
At du er L'is som for g'and,
Saa du dog en gang ma' b'bindu,
At vand sand sat for an ltr.

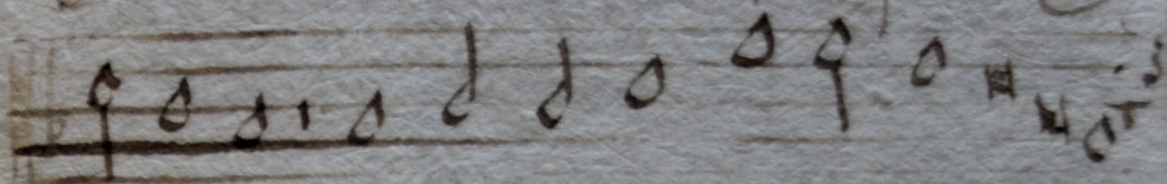
PSALM. XIII.

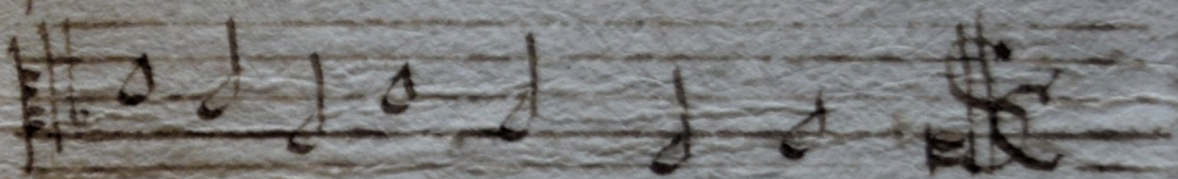
Hvor længe vil du væren saa, altid mig

i glemmen saa? og dit Ansigt for mig

forsooge, men mig fornyet dugst og forogt

i glemte mig min trost løst gaa.

Hvor længe skal min armer Væl,
 Væstaa saa stor fjend og quæl,
 Og forsin dugst i mit hjerter,
 Hvor længe skal mig med stor smerte,
 Min fjender hængte med Væstæl.

3.
 Her til mig i væren fød,
 Bøden og forde mig af min lød,
 Min Væd opind min Væd alen,
 Din Mæddid Væd lad i dem komne,
 At mig en vortjoffier til Væd.

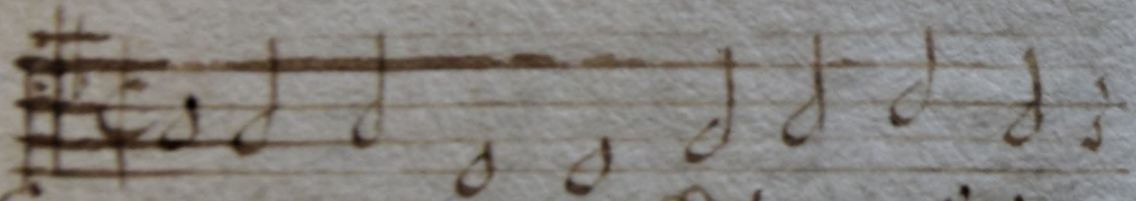
At min fiender mig offiner vand,
 Sigg nu rof og romme Laud,
 Das at gaud offiner mig nu minotigg,
 Das min blod sandar for og pnestig,
 At mig nu liggur, gledis Laud.

5.

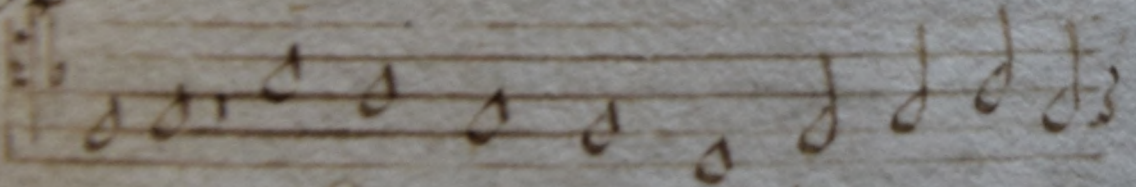
Freg gaabis du til Herre deis,
 At du est saa naadig alltid,
 At du Biser mit Hjerte sig gleder
 Din loff du for sungen og quader
 At du gior vel med mig alltid.

Ende,

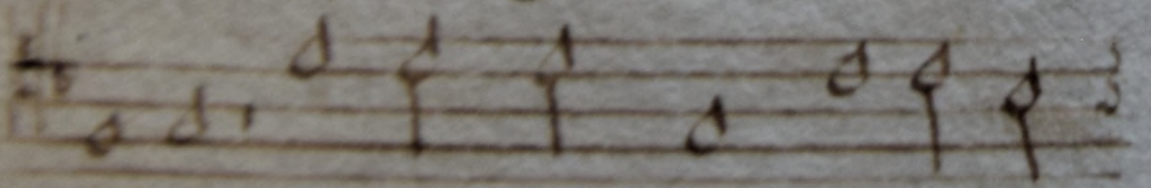
PSALM. XXIII.

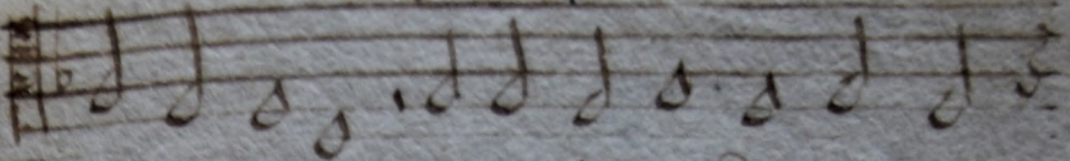
Derom gaud er min fiender off sin

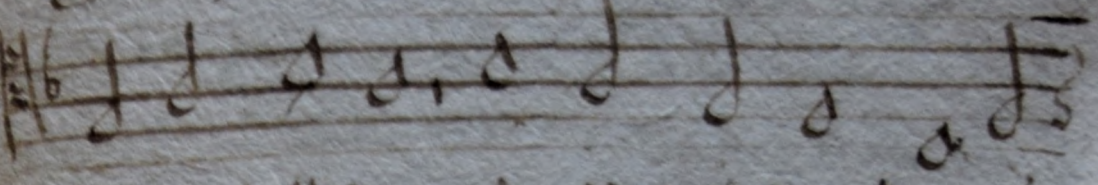
glæde, thi skal mig intet fattis nogen

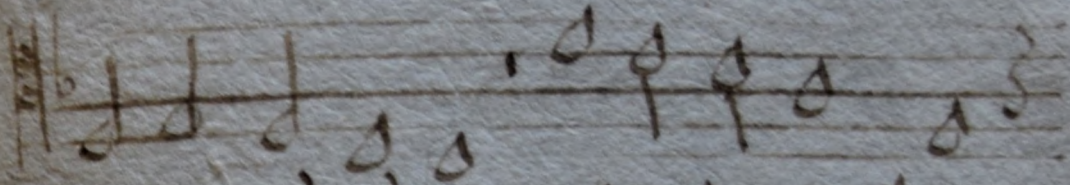
tanke, saa nu gien Eng, ladar gaud

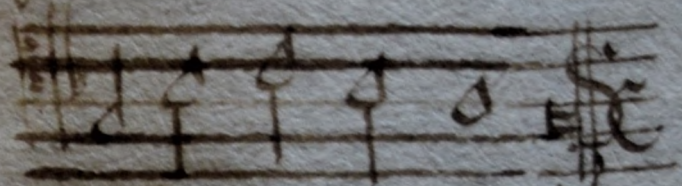
mig til føder, og mig forlyster vel mind

And vel føder, min sine hand vander gude,

gør og bespisar, og for sit kaffet paa

rette væi mig og wiser

2.
Du mig nu først vander i Vold =

Sorgfuld mig på vester eller qual,
Lig du aft god mig Lige paa alle sider,
Du Ring og Staff mig og trostør alle

3.
Mit Vord lærer du for min. Linder og Lige
mig til bereder, og alt god til føder.

Mit Hoffart und Sinn bestanden,
 So wie mich mit Anger die eng fild i stunden
 Du bist der eng my kind god god mig bestir,
 Du kind jagt gar van Jordnu ar i Liffu,
 I Gavnud kind saaber jagt of et Engge
 Erindning god kind altid und Liffu Gode.
 ENDE,

PSALM, XXX,

Jag vil dig prise herre for, for en
 Gode mig, af min Nid, og du gavnud
 opbøget mig, og du hilstad min Gavnud
 sig Gavnud sigt og lade sigt, og gavnud
 offerer min velyde.

22

2.

Der inns værder min Lids til sig,
Da hjælp du og findgiender mig,
Nem vil du fra Helværdis Bred
Gedder og Sættis nær vægter på,
Da sættis du mig i Aand og Aand,
Dag mig af Helværdis ildsvævel.

3.

Loffen Lids god og indværlig,
Alle Lids Gulvænner med mig,
Løsen Lids for mig i Hænder,
At gæde af sin Samfundstid,
Læder ind i sin Hænder væk,
Hvem i et Hænder bortfare.

4.

Der gæde mig i din foruden mig,
Næver altid i Hænder,
Du sættis det til mig på,
At mig til Hænder i Hænder og Hænder,
Hvem i Hænder i Hænder og Hænder,
Sættis Lids gæde i mig i Hænder.

5.

Der allting gæde mig i Hænder,
Næver i Hænder i Hænder og Hænder,
I Hænder i Hænder i Hænder,
I Hænder i Hænder i Hænder,
Der i Hænder i Hænder i Hænder,
At du i mig i Hænder i Hænder.

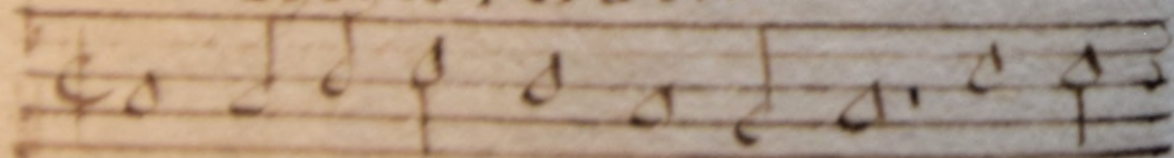
6.

Mijn doen en dit drijft frae mijn,
Liefdult, ons conwonder die,
Dien inij forfardat gaardening,
Inij oad ons jaiger frae wad mijn,
Haver naar fond wil inij onfauffen,
Mit Bled gind land dat die die gouffur?

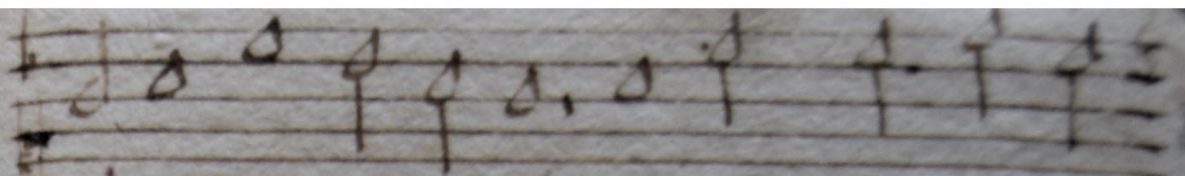
7
Daar inij tie Stoff an worden die,
Gind land en da wijie off mijn,
Hirum hand forfynd die dandig,
Das larde die for Trofastghe:
Haver die Maade inij onwara,
Hav en inij kint 2 uide ons fave,

8
Die gaffur frae min d'blad forwout,
Das tie in tyftig voutz onwout,
Droffne boud dard affdroegt en inij,
Das mid d'blende ongiorden inij,
Der fou inij inij diez wil wijie,
Das die min d'blad die koff onwifur
Ende,

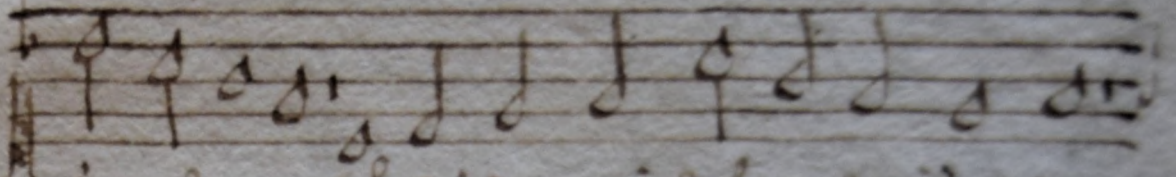
PSALM. XXXV.

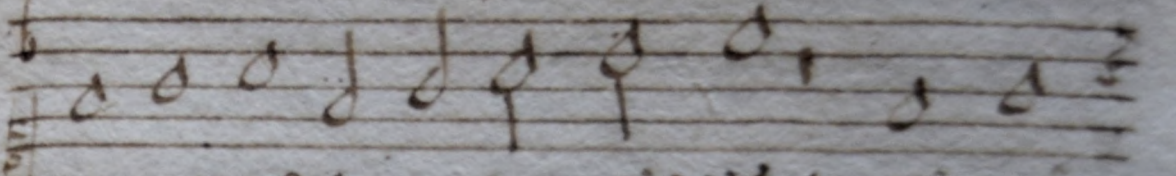
Gedat Haver med am onwiding, foue luet,

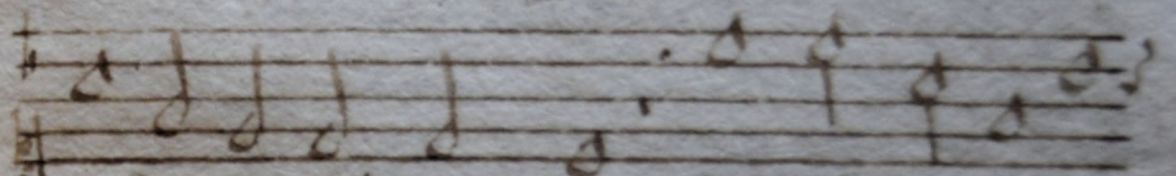
to og frids med mig, din velsid og vord
du

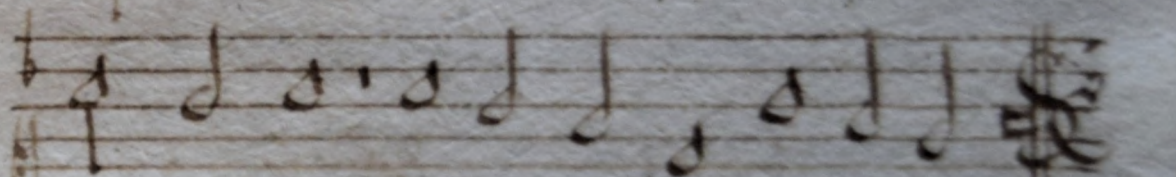
du antage, at gælte mig fra davis plage,

med mine fienders dug sig vider, mig at

bøffner harer hær, sig du iken min

diel sat tie, ing er dand som sigs gælte vil

Lad dem buphummie gaardolig,
 Som staa offer min diel und smig,
 Lad dem und spot vider til dage,
 Som vil mig out og gælte plage,
 Som luffner for storm ga frelig,
 Og for vaerd far out fastreng,
 Vnde dugal har i davis blod,
 Dem nadretvord og indvord,
 3.

Minnd' du' du' om' spunde vil,
Liden' d'ar' Vår' fæder' d'ar' til,
Liden' d'ar' d'ar' d'ar' om' stode,
D'ar' du' for' fole' med' ald' m'ide,
Liden' d'ar' d'ar' d'ar' for' mig,
D'ar' til' mig' g'raf' an' d'ar' d'ar' d'ar',
Liden' d'ar' d'ar' d'ar' du' d'ar' til,
At' du' mig' for' f'or' d'ar' vil,

4
Liden' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar'.

D'ar' f'ald' i' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar'.

5
Liden' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar',
Liden' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar',
Liden' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar',

Liden' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar',
Liden' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar',
Liden' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar',

6
Liden' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar',

Liden' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar',

Liden' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar',

Liden' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar',

Liden' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar',

Liden' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar',

Liden' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar',

Liden' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar',

7
Liden' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar',

Liden' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar' d'ar',

Liddooz du du laa siioz paa duunz,
for duun siioz duoz doozu furd for duunz,
faptat ooz toid, for duun tie 23de. 24
Haud duun aff Moie vielder forels id,
fuss for duun for fozge fuld,
Gom du waer minn Andern fuld.

7.
Fuz fozgat som for minn Broder,
Gom duud du mistar sin modar,
Du gleder duun dooz i minn plader,
Golede sig samminn affur maader
Du vialte famle sig i mod mig,
At forgaar mig opstulig,
Du vforstytter oer toid mod mig,
Dag eade icht aff mad duioz.

8.
Davit Lander du fver mod mig
Guzig ooz guinn spo stulig,
Ihdid skalste du sig samminn famle
for duunns fuld guoz fradsvi, vander
Huvve guoz lunge vilt du for?
At mig mista saa pal for?
fule du minn dine min 23de martig,
for du skalstantige Lander duioz.

9.
Saa vil ingz Huvve hiarfagig,
I sin Mannigad farte sig,
Deant magat fole vil ingz sig pise,
Dag sig der allid onvise

Lad dem sig glæde offuer mig,
Som vnder kærheds færdning,
Mig forfølg og til mig far,
Hvad Gøt os kræved mig baler.

10.
At lade mig du kærde paa,
Færdig du sig alle vrede,
At den lade dem i lade vort,
Dag du siel færdig pæfde,
Du oplod dem minde vilt,
Mig at baler os spotte frøit,
Lige færdig, for der, for dem,
Det vi giuue om færdig far.

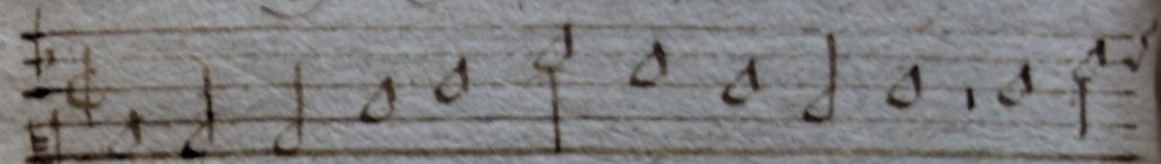
11.
Min Hæder lade du det vort far,
Lig i den man for min Dæder,
Du i den lade fra mig vort vort,
Hvad dem vort lade for lade,
Min lade min Hæder op vort dig,
Min lade min Hæder om mig,
Min lade mig vort lade dig paa,
At du der off sig glæde far.

12.
I dem Hæder lade dem sig
Lige, der dem vort vort,
Lade dem sig vort til lade,
Du mig op lade sig,
Lade mig vort alle der,
Som mig lade ad mig vort lade,
Hvad lade mig vort lade sig,
At du som dem vort vort mig.

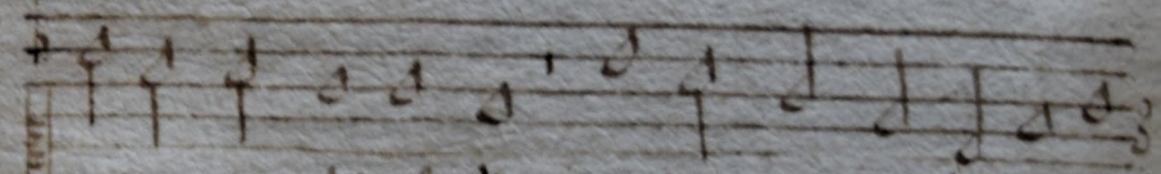
25

Lad dem glædte os frøjer sig og
 Som inden mig min Lof og Lof,
 Og Lof og Lof til mig og Lof,
 Som sin Tinnør og Lof og Lof,
 Men Lof og Lof og Lof og Lof,
 Skal taler med Bønnen og Lof,
 Og som vad Lof og Lof og Lof,
 Et sin Lof og Lof og Lof og Lof.
 Ende.

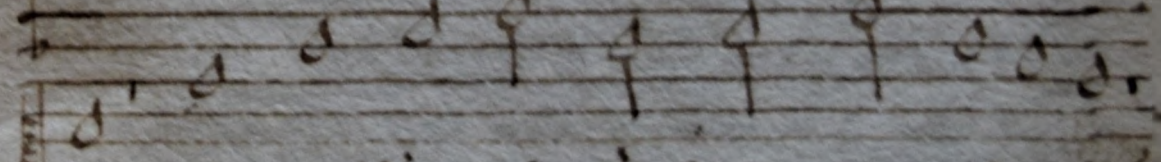
PSALM, XL.

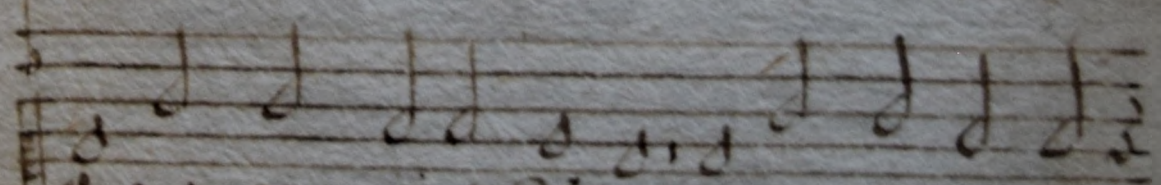
mig, som indvæg, og som min Lof og Lof,

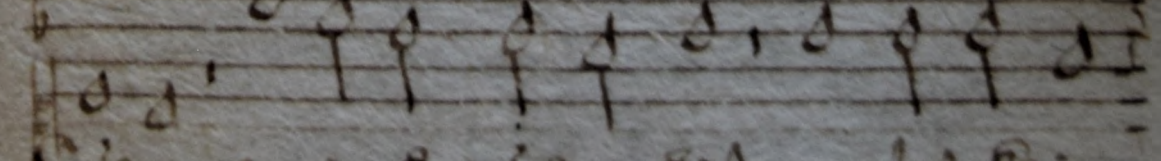
Sa til mig og Lof og Lof, og som min Lof og Lof

mig, som Lof og Lof og Lof og Lof og Lof og Lof

og som Lof og Lof og Lof og Lof og Lof og Lof

og som Lof og Lof og Lof og Lof og Lof og Lof

at saa, min 2. Sangs megen saa, at inge

land træder vist.

Sin nye Sang læges 2. gæng i min Münd,
 At inge Land koffer skal g. Sings,
 Mange skulle saa ju du med sigt,
 Det saader saa hvarne i alle Land,
 Salig er du med Løffe,
 Sit Haab til hvarne sulten,
 Det vinder sig nye gæ
 Tiedhoffendige
 Det er loqvordige.

Men indfær du sine om.

Hvor indvellig 3. er din Bivning i
 Det gode som du os berde, Land,
 Det sa funder du for os bær,
 En stovt med nogen Land sigt us,
 Det sa nye land sigt,
 Det sig fællor sigt,
 Hvil inge sam fændigere,
 Læs mis sager sigt,
 Medoffer os sigt
 Du beret mit over

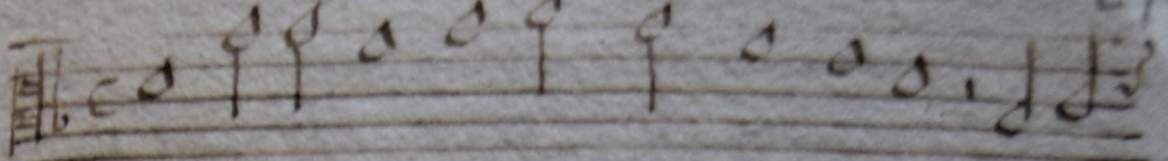
4
Brudeoffar, god dige sent indet formaar,
Syndeoffar gæstner dige mig luse gult,
Saa mig kommar gæstner du først
Vej Dogne der om mig p'væstnit staar
At mig, din Villie giør, 26
Skal giør waer og finur,
Dud giør mig og saa nu
Min hær hærer Læs,
Jag far din Lof og Gud,
I mit Hjerte og Gu.

5
Jag vil prædike din Luffærdighed,
Vej din Menighed for alle,
Min Mund mig sig til Stoppis pæl,
Hvær det vandt du at mig ingent stød,
Hjættner du Dandged Dydent,
I den Luffærdighed gællat,
Min taler for siner Gænde,
Du din Hærsindged god,
Dit trofast Hjertes Gænde,
Jag indt i Hjerte Land.

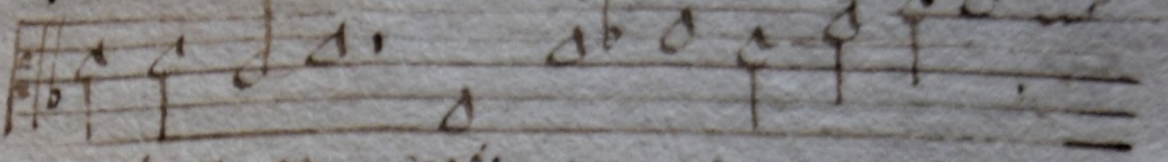
6
I si vandt mig for mig, din Barmhærdighed,
Lad din Hærsindged waadnæss, (sigged)
Dag din Dandged v'plummen mig,
Wt'altis vint og Lænderged,
Mig trint omkæm v'væring:

PSALM. XLI.

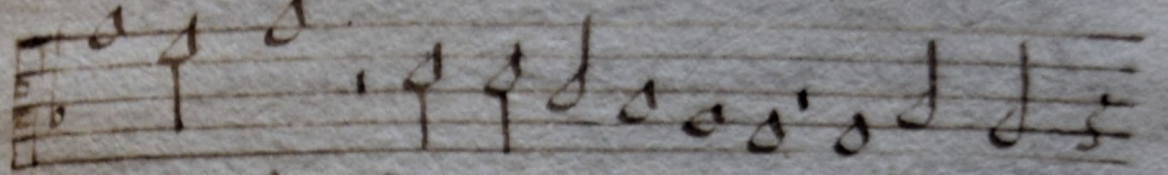
27

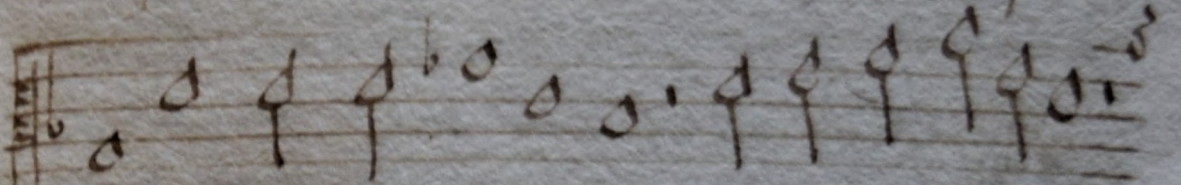
Salig er den som gindes mildelig, den fat-

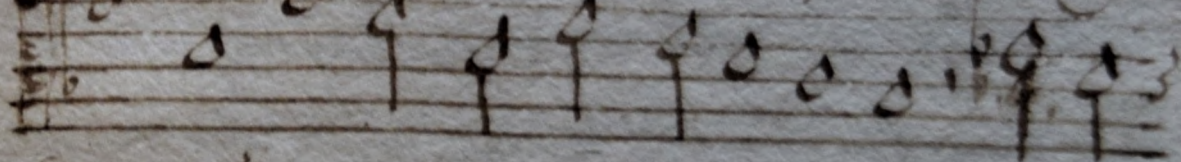
lig nødforffig, 23. psal vist gindes sammen

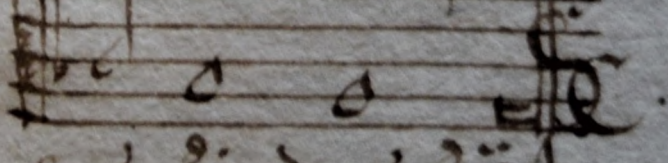
und stor feid, id; den onds lid, kiffint skal

23. psal ons sammen solda vnd, i alskand farliged

skal 23. psal mig tilstade sam i Baost, Mer

gand finders lyst.

fra gand node bang sigly 23. psal sam op

Halvord til dind og Riep.

Darom forvender gand bynde byde

til ~~gode~~ Havn

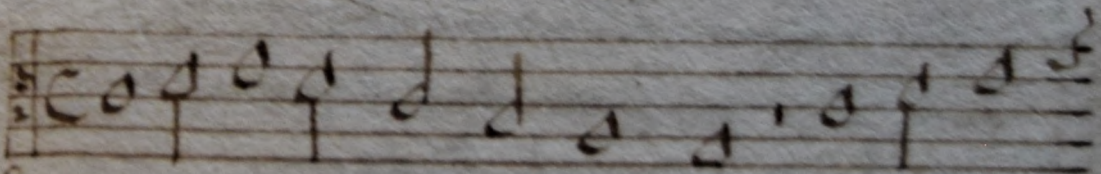
til frydelig Havn!

Min. hjælp du mig min L'v' og Børn for
Gjælb mig vel af min nød,
Hjælp mig at komme væk min søn igien
Fugl vil bitalv' dem.

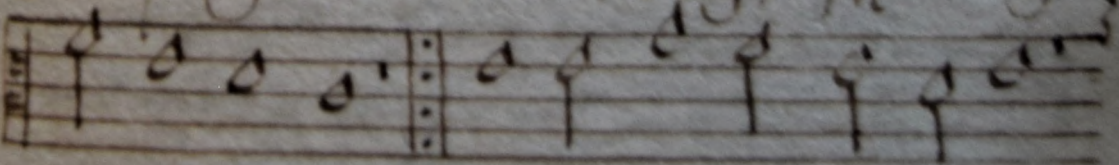
6.
Der var minnet mig du gaffar mig fire,
Dag din L'v' er mig nær,
At mine fjender på skal fryde sig
Dag glæde off' mig,
Men du opbød mig for min fremtid,
L'v' du store L'v'odgud,
Du l'v' mig og for dit usigt' tid,
Stands til mig tid.

7.
L'v' var herrens Hjælb L'v'odgud,
L'v' og tusind fold,
Dens v'v' var prisat til evig tid,
Amen Amen. med feid,

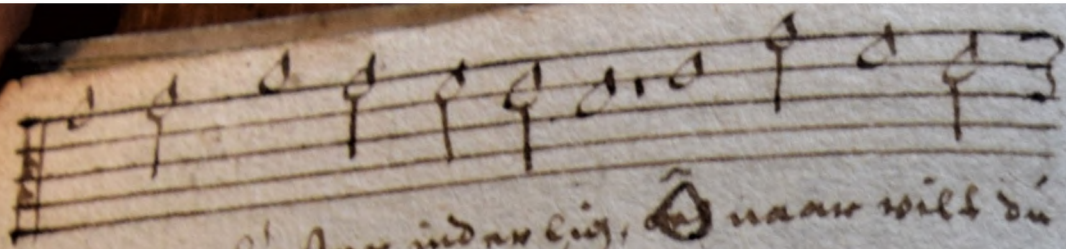
PSALM. XLII,

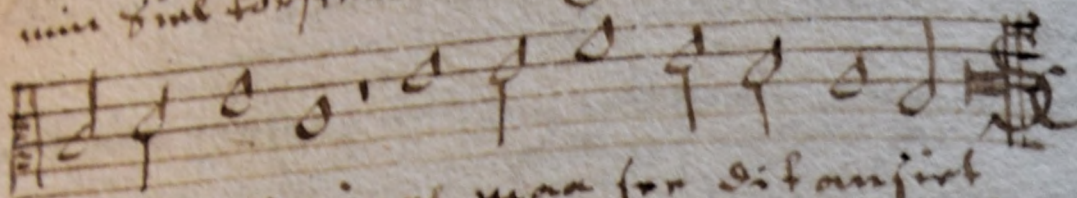
Lige som hjerten min svinger, eller sangt
Saa svinger min dial til lige, eller dig

vand i sin nød, L'v' minde L'v'odgud eller dig,
O herrens fød,

min diel forstær indær lig, Quaar wilt du

mig det vidr, inog maa for dit ansigt
2. leidu.

Min Elvoad og modige faar,

Dag og nat min Spijs ar,

Du min diel og fimm faar,

At Inoed for suor ar du Hær,

Med Hjærte idgødelig sear,

At inog Inoed bær at gær,

Med den Løb som fællig vønder,

Til Hærmed Løb med fimm ender.

3.
Hvor for wilt du dig bærstær?
Dag ar vødelig min diel?

Du Lou offer Løb for bærstær,

Inog skal fimm døg bærstær

At sand med sit ansigt bær,

Med sig bærstær af Løb ar far,

Min Løb inog det for dig bærstær.

Hvor stovlig min diel sig bærstær.
4.

Lige inog karotkar þaa siog þar,
I þat land þob þordant þeð,
Hob þarmon og þrijar þingar,
Þinn þaukar til siog þad,
Hvor at þig þat þuðt þast,
Þalðar offinn mig mnd þast,
Þinn þeðar og þar þrijar,
Þig offinn mit þofit þufar,
5.

Allu þauðragarinn þinn,
Þas þolgarinn offinn mig,
Þeð til þannan mig til þinn,
Þig þroftar mig þog i þig,
Þu þagun þu þu þu mig,
Þu þar þu þu þu þu þu,
Þu þu þu þu þu þu þu,
Þu þu þu þu þu þu þu,
Þu þu þu þu þu þu þu.

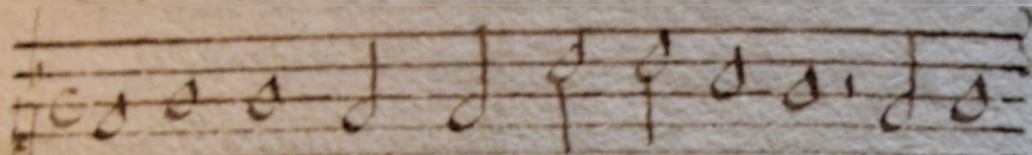
Þig til þu þu þu þu þu,
Þig þu þu þu þu þu þu,
Þu þu þu þu þu þu þu,
Þu þu þu þu þu þu þu,
Þu þu þu þu þu þu þu,
Þu þu þu þu þu þu þu,
Þu þu þu þu þu þu þu,
Þu þu þu þu þu þu þu,
Þu þu þu þu þu þu þu,
Þu þu þu þu þu þu þu.

7.
 Derfor vil du dig bedrøffet:
 Min sind og pine. Saa snart
 Eftter det du fast forløst
 Jeg skal gaaum farde snart,
 Som iu Dires tilfintet mig,
 Des med ginst omviser sig,
 At sand vil uadnelig være,
 Allet iufidit det og hvar.

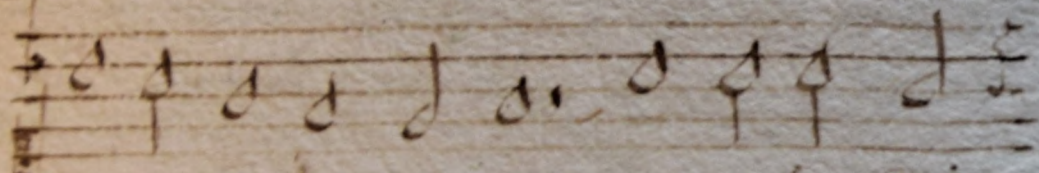
ERDE

16 15.

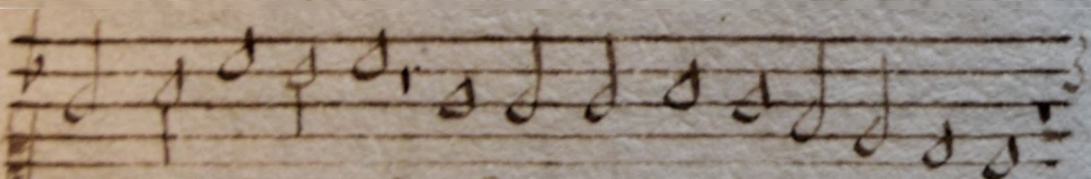
PSALM. XLIII.

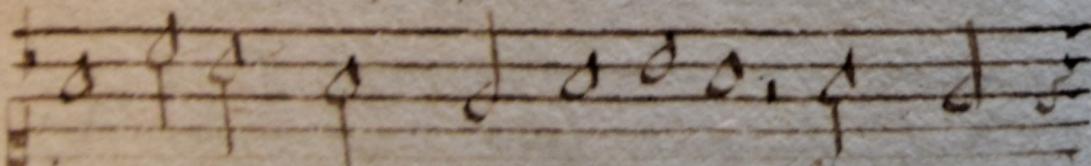
Den mig min det og mildt hvar, for du

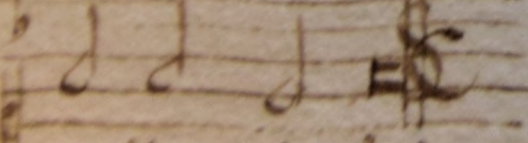
min sag og stat mig, vi, med de soler som

ingelig være, falder og nder moner være,

og omgærd med Bedragning. frald mig

og opde mig fri.

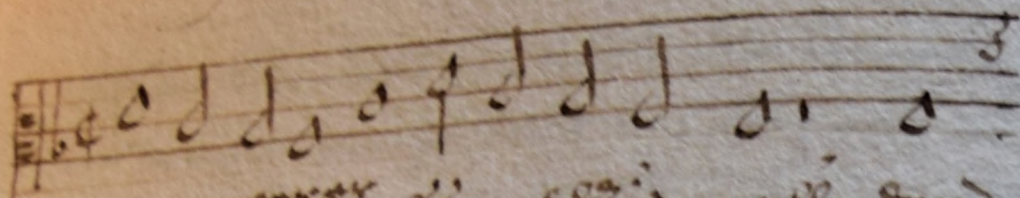
2.
 Hvi forfindar du mig i skoven,
 Som er min Lyd og styrke vng,
 Hvi skal jeg saa endroffnat være,
 Alene min fienders mad væde er,
 Mig yegner og indvillig sigg
 Hart at fortrænge mig.

3.
 Bist mig din Dædgyd nat at finde,
 Og tilsend mig dit lufte skid,
 Lad det for mig brande og skime,
 At ingen en lott nat fandt vinder,
 Til dit Binge og fælligdom for
 Og til din Polige Liv.

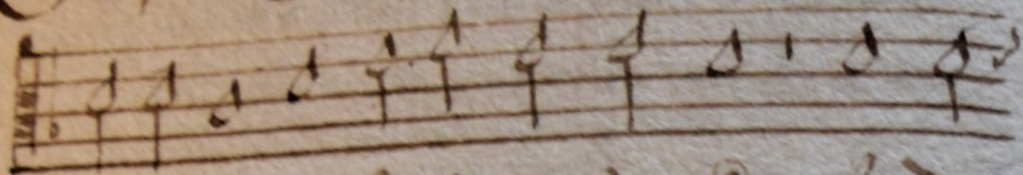
4
 At jeg for Herrens Alter træde,
 Og til min nædige Lyd fandt gae,
 Som er mit skæbne færd og glæde,
 For skæbne vil jeg gæve quæde,
 Herrens sienge loff fact og ber,
 Som er min Lyd saa tier.

5.
 Men vil du vil du angive vært?
 Vilt du mig græmme sent til dod?
 Du kon affar din Lyd og skæbne,
 Jeg jeg skal gæmme endnu ber,
 Men sand siel mig aff min nød,
 Mit ansatte Lyd fore.

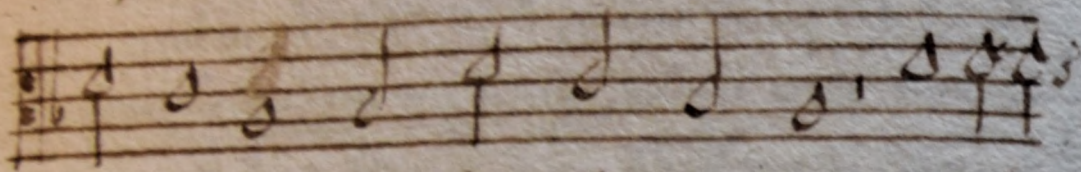
ISALM. L.

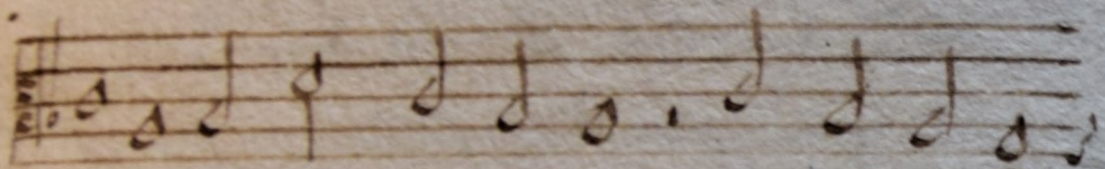
Sind som ^{vngværer} ~~vngværer~~ aff sine ^{ca} ~~ca~~ Sinder alle, sind

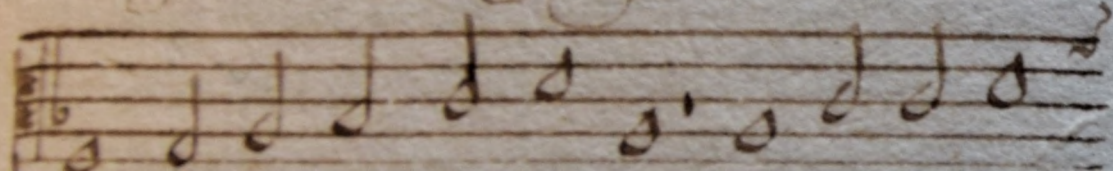
guds nye vordne forsamle sig alle, fra so-

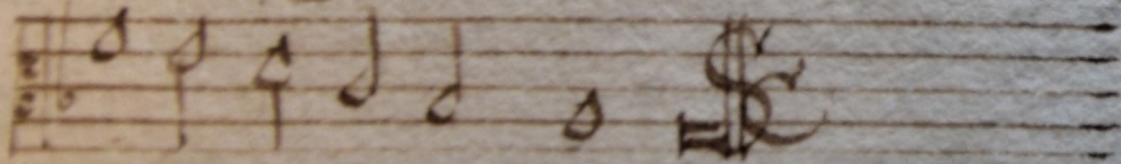
lend Orogang, til som sin gaar ned, aff sion

udover Jordens Englestad, Gaud er vort Land

med hinvortad os der, vor Jord komer

os alle sig hinvortad vort.

2.

For sammene gaar en Jed som alleting alle,
 Om sammene er it stor vort vort vort,
 Sind alle alle de himmel os Jord for sig

At sand sit Gødet skal komur ratteligg,
forjamblar mig minn Dalgum som rotar
Min part manr and Offer og betrafar.

3.
Dinlaur skal kundgiore med Bøttad,
Dau merkelig komand Læud Røtshidiggad,
Hør til mit Gødet lad mig talu mig skal,
for dig vidur ino det o Israel,
Fug er du Læud, som mig i alle land frætt
for dit Offer aller paa fædant fætt.

4.
Din Bræudoffer altid for mig er,
Din Døner og Dætt ino mig er
Lædi Dættur i Døttur er min all
Qung paa Dættur i Dættur fall
paa Dættur ino alle Gøde Lættur,
paa Dættur er alle Dættur i min Dættur.

5.
Du ino Gættur ino dig er sigar vi,
Lædi Jordun og allting forer mig til,
Minant du ino Gættur lyst til Dættur,
Lættur at Dættur Dættur blod faa rødt,
Lættur offer skal du offer Lættur til Lættur,
Dit Lættur Dættur du Gættur Dættur.

6.
Kald du paa mig faa vi ino frætt dig,
Hør du Dættur at du skal pætt mig.

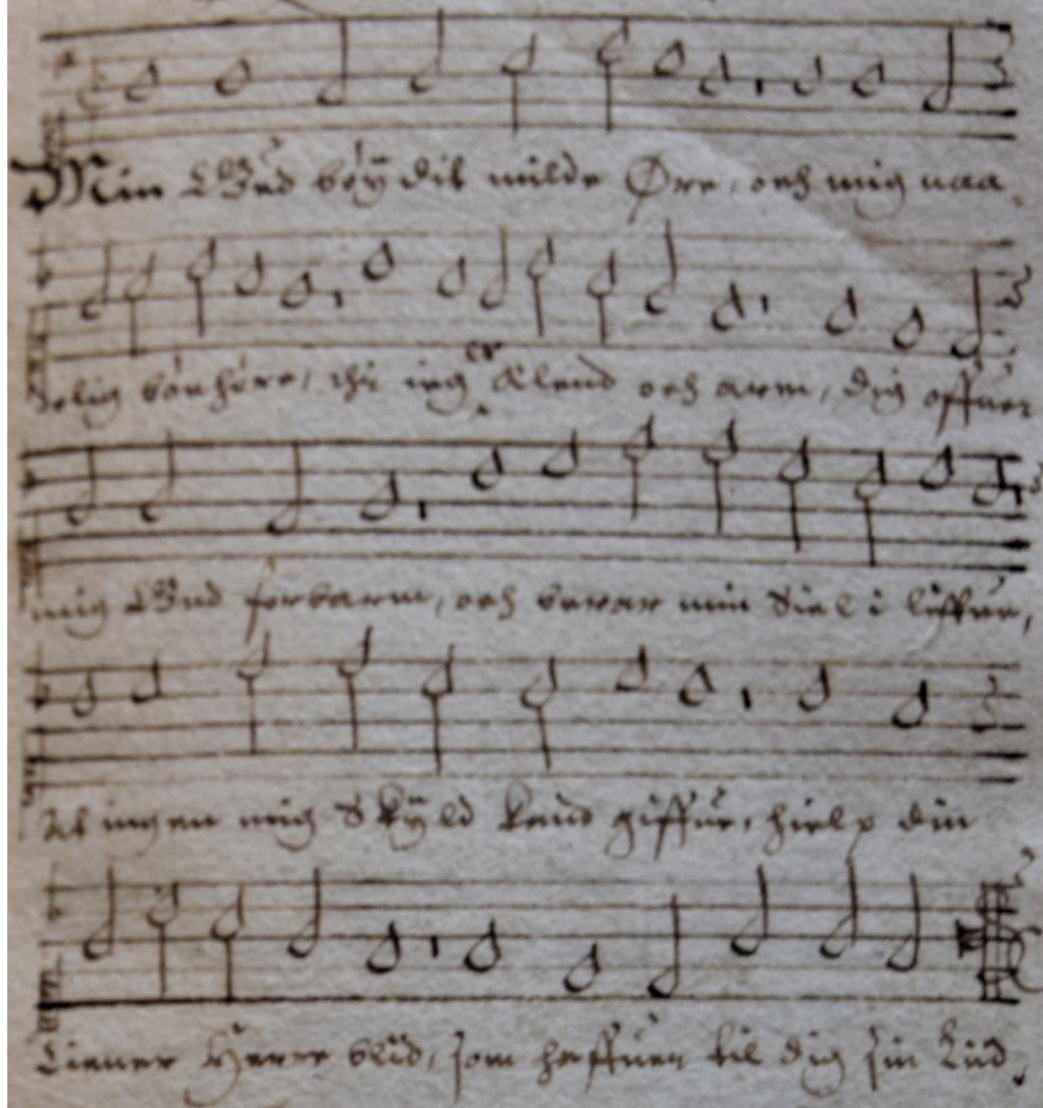
Man Gud siger til Gud i Gudning,
Hvor for fortænder du min Ret Daring;
Hvor for vill du min Fort i din Mund tag,
Klar du min Kraft og Gud fortæ til Gage

7.
Nær du nu Luff for din Hjæne far,
Lover du ind sand Dreftes er dig tier,
Hjortaler du os givur følger vil,
Hogur os Hjortens Gøden du dig til
Din Mund taler out os aft ondfes vinder
Din Tunge falstet Driftens og praftind

8.
Din Døden siger du os taler paa,
Din Medard den du bagtaler og saa,
Det giver det os ing tier still' det til,
Da unaut du ing dig lig os vurr vil,
Man ing notstapten dig der for vil straffe,
For din Hjæne det fortæ og paffe.

9.
Nær den dog det os giffen art I paa,
I som forglammer Gud stov og juar,
At i sin tal uden Givur viffind Gont,
Hvis mig offerer Last, sand prisur mig stort,
Hans Høj (siger Gud) mig saa vil befagre
At ing sam til min Daligend Lager.

ENDE.

Min Gud bøj dit milde Ør, og mig uaa,
 Selig søns søn, Ihi ing^{er} Alund og arm, Dig affær
 mig Gud forbarne, og barne min dia i liffen,
 At mig nu mig d'hyed Land giffur, gield din
 Sianns hærns bled, som gaffur til dig sin lid.

2.

Svær Dag ing for dig min hærns,
 Min Mod mann' uad durt fornbær,
 Barus mig din Naads mild,
 For din Barngiantigeds Pged,
 Bled din Hinnans dia som fornged,
 Ihi ing affær dig forelanged,
 Mit hærns ing op til dig,
 Søffær søyt til Hinnans.

3.
Lsi du aft god ons aff Naader,
Dag Mistand fuld offur Inaader,
Det endis du frøggelig
Hled dem som kaldt paa dig,
Dor for min Bon aft os for,
Lad min Røft dit Hjerte vdr,
Min Formaning mildelig,
Gou for Hver naadelig

4.
Naar Nød kommer mig til gands,
Kæber ing i min Leude,
Lid dig, Hi du Hver so,
Flegar at sieste off Nød,
Dor ar ingen mildt Hver,
Som med dig Land ligat vært,
Jugni i Vorden formaa
At gaud Land din Bivning naa,

5.
Ater foert for dig skal komme,
Som du fatte Hver fromt,
Dag tiestummen bade dig,
Dit Naffu ar priselig,
At du aft for for os vortelig,
Dag din Bivning gø^{tu} ons vortelig,
Dor her gaffur du naa,
At du aft nu Bnd allea.

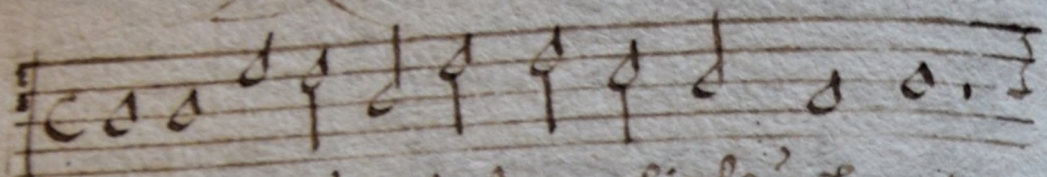
Hverra vilt mig þinn Hingur,
 At iag vanderar Sandfads Stir,
 Mit Hiaru golt mir did,
 At frögðu dit Klaffu mid feid,
 Loff og karl vil iag dig gefinn,
 Eld du fund iag at i Luffin
 Dit Klaffu gótt og þallin, vil mig þinn vörðing
 Þú þu bærifur mig Kladd,
 Þas stor misfund affnar maodr,
 Þú bærifur min dine aff nóð
 þu fund þú þu Huelvudóð,
 Þú þu stolta þig gótt mjóð,
 At þu fund mig undarfrögðu,
 Min dine Lögmannar mid mark,
 Þas affnar mid þin forroð.

8

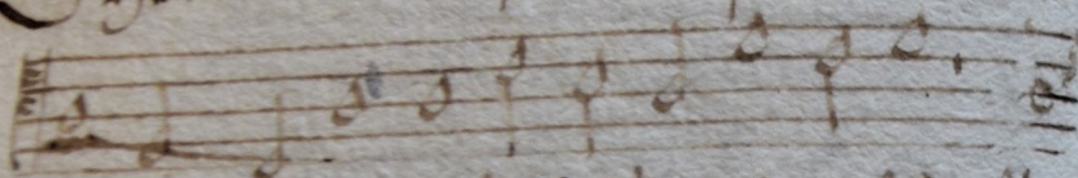
Min þu þinnu eft fastmóðing,
 þrom þarmfærþing og þarlemóðing,
 Þú bliffinn þú þarþing vord,
 Min eft þadring i Sandfad,
 Kladdring þig þil mig vander,
 Þin Stýrnar mid Mark þil þundu,
 Þin þinnar og þin min son,
 þing þin þinnarindis þou.

Lad mig at got Igenne fænde,
Lad mine Fiender Daud Fiender,
Sag sig Skammen fordi,
Du trøster os naar vi sig op.
Ende.

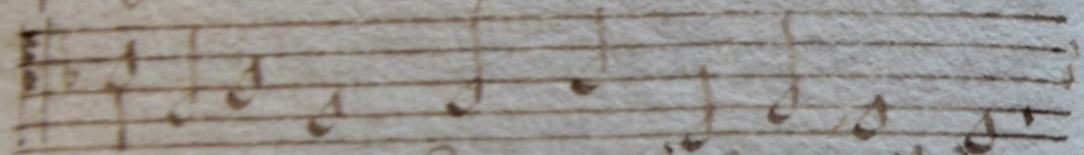
BALM. XC.

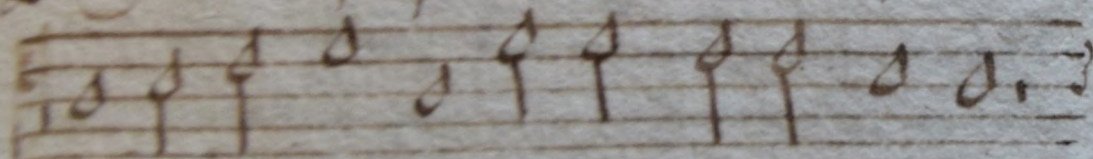
O Herre Jesu, du at vor liefent worden,

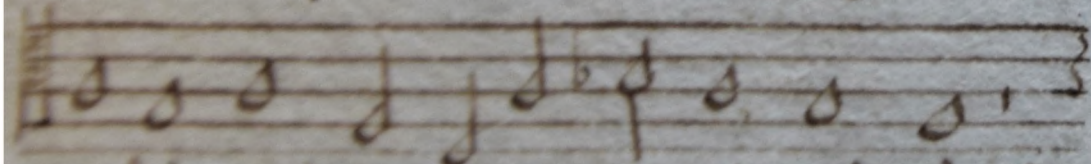
for fælledum vi os brødt forelat gaffur, for

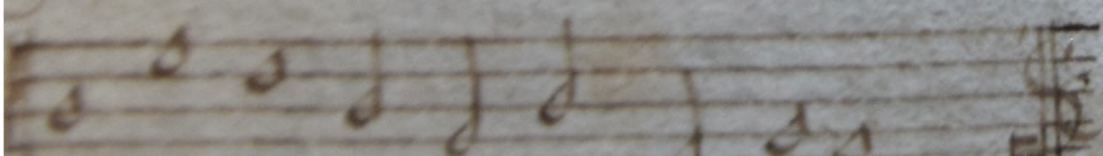
Dringum sepe flødt og sat i kaffur,

Livand du flødt worden alle Jordum,

Kaffur du været dan Jesu du nu aft,

og kaffur udj alle Dringum vijt.

2.
 Du' ladan v'oddu' s'ammijgun' forvæp'tu,
 Og til s'ammijgun' v'odu' sig'urdu' Gu'nu,
 Komu'nu' igim' bliffu' til v'off' og' d'p'tu,
 Egi' h'v'ind' d'ar, for' dig' nu' in'tu' min'nu',
 End' som' du' v'ag' i' ga'ar' g'rd' frum' und' f'ard,
 Og' som' nu' v'la' b'gr' v'ast' frum' f'arar' s'uart.

3

Du' ladan' d'um' s'om' nu' d' h'om' frum' f'arar,
 Og' som' nu' d'rom' s'nu'nd' in'tu' v'el' b'v'ind'ar,
 Na'ar' s'nu'nd' aff' v'off'u' f'irst' at' v'aa' g'ur' b'v'ind'ar,
 End' som' nu' v'at' in'tu' l'and' l'angr' v'arar,
 S'nu' v'is'nar' s'uart, a'ar' l'ig' s'iu' v'leom' s'tr' b'ar,
 D'um' d'iff'mann' b'or' og' aff' g'ug'gun' ar,

4

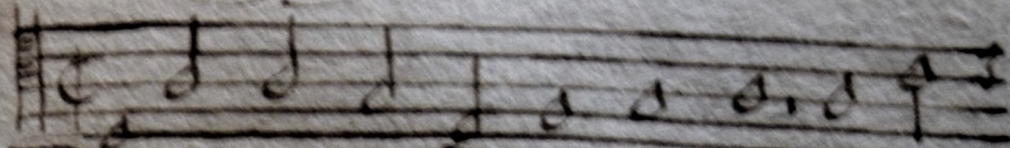
Din' v'rad' i' g'v'ild'om' du' mon' of' p'lag'ar,
 B'ior' d'at' at' v'ar' d' og' f'ar' s'iu' mid' v'el'g'ar,
 At' v'ar' f'org'aa' s'aa' s'af'v'ila' og' f'ag'ar,
 Egi' du' v'ar' s'v'ij'g'inn'ing' for' dig' mon' s'v'el't'ar,
 D'ur' til' v'or' v'or' d'v'ant' b'v'ind' og' v'lam',
 For' d'it' d'v'is'v'it'is' d'ing' du' s'v'el't'ar' frum'.

5

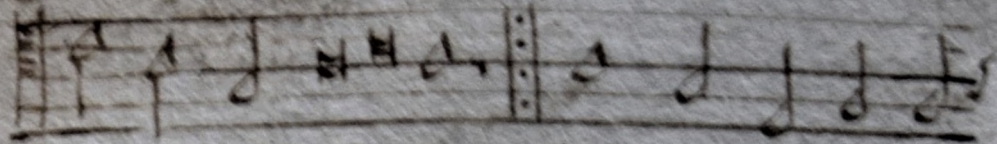
Du' ladan' v'aga' v'ar' nu' s'ar' i' l'uff'u',
 For' d'in' v'rad' mid' mag'um' s'ast' f'or' s'v'ind'ar,
 Som' nu' d'uard' s'ar' s'uart' s'ar' f'arar' i' v'ind'ar,
 D'und' s'it' og' l'uff'u' du' of' mon'na' g'iff'u',
 D'u' nu' v'el'ig' s'alf'v'ind' s'v'ind' s'iff'u' d'ar,
 S'v'ind' s'iff'u' d'eu' mast' nu' s'off'v'ag'ar

PSALM. XCI.

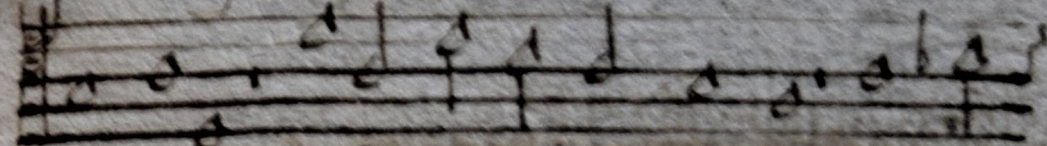
35

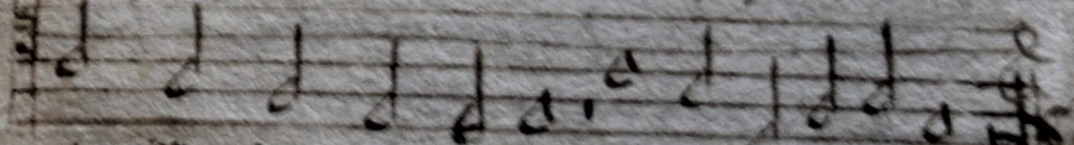
O her som du er indvænnet, Gud i Høgg, og send
 Haad i Høgg, altid med i Høgg, og du er =

demerlig Maade. Die Himmels Haad Land
 Lær mig fra Maade.

sig for mig, som du er indvænnet, Gud i Høgg, og send

mig, Gud i Høgg, og send mig, Gud i Høgg,

fra Himmels Haad Land,

Gud mig indvænnet, som du er indvænnet,

Gud mig indvænnet, som du er indvænnet,

Gud mig indvænnet, som du er indvænnet,

Gud mig indvænnet, som du er indvænnet,

Gud mig indvænnet, som du er indvænnet,

3.

at du

At du i den forfædte skal
Du Mattan i din Hæder,
Født om Dagen for Tiesald,
Att du fremmendes Fæle,
Født for fastilensens fæle,
Som siges i mennekes sanger,
Siogiffens og fordræffens juar,
Dag om Middag vusanger.

4

Dag om mid Pont et tusind Mand,
Hos din dier nade adis,
Dag ti tusind god søjner Hørand,
Skal du siges i den skadis,
Du skal din Tyst und Dønne saa,
Faa de Høgendelige,
Dag siger at de fæle nu saa,
Dag om den endelig ligr.

5.

De fæle nu er din Tilleid sner,
Faa jamnu du fast synger,
Dun siges den er din tilføret,
Hannu fordræffend og sanger,
Fugnu vider skal dig saa,
Angribe og sanger,
At det fra dit Høind viger maa,
hed seger vider og fæle.

6.

De sand sanger sin Døgen god,

Din Digg Befaling giffint,
 At du skal beware din God,
 Fra alle Wæg i Liffint,
 Dag skal waer konstant iden manne,
 Dig taer fra ald Møde,
 At du skal nu paa nogen D'frem,
 Dig skadr eller stode.

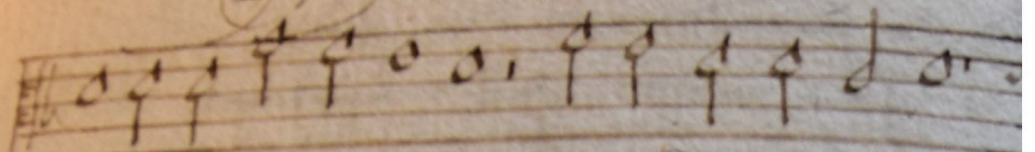
7.2

Fra Lovene og Sælar forvist,
 Fra Unogner skalt du gangr,
 Dag aff den unge Lovis list,
 Skalt du glade fange,
 Fiendi sand fastint lyst til mig,
 Sigar Lid iver som sande
 Dires og Dufar nulle for sig,
 Fordi sand mit Nafte Remder

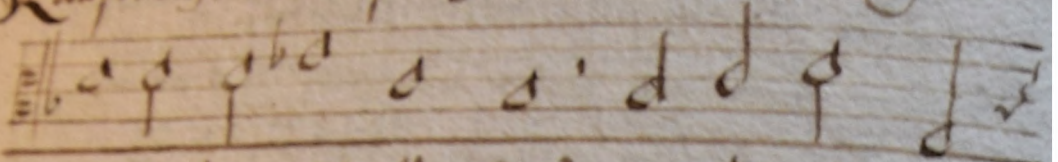
8

Sand kalden paa mig i sin Hrangs
 Freg vil samman soufere,
 Freg ar job samman i Modgang,
 Dag samman vil udfore,
 Til den samman giore vil,
 Med langt Liff samman mætte,
 Minn Jaligheit samman til,
 Vil wite Wæg end Kæfte.
 Ende.

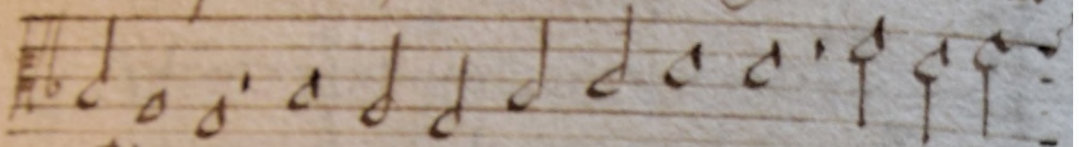
PSALM, XCII,

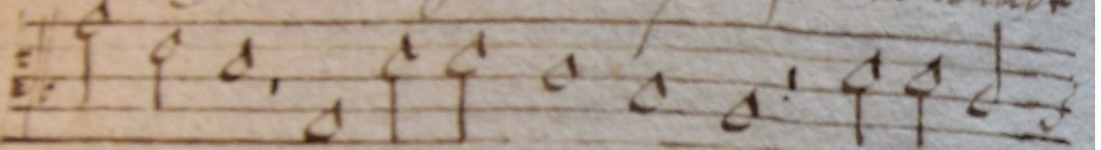
Raasteligt nu at sünge, os lark sig ö Herr'

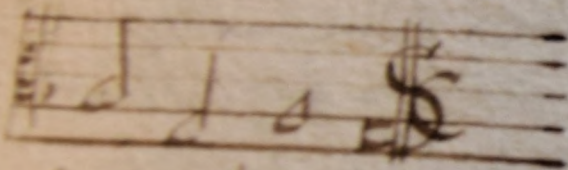
os sit store Rastus Rex, und Hjerta Grund

os sünge, om Morgenen at vris, Din Naad

os liddgad, om Klatten Din Sandgad, dan samer

at vris.

2.

Vaa Harpen os vaa Citra,

Din Loff mig vris vil,

Faa ruder Strunges Spiel,

Vaa Paltur os Psalmen,

Din lideninger mig glæder,

Det din Haand fastum giort,

Liffum larsage stor

at sünge os at quæde

37

3.

Gaa vilt din Ligning vander,
Lad os sig din Linder,
Hvor for os den Ende,
En din dybt Lander,
Gligt Land ike vel atter,
En voforftanding Mand,
En Læst og feller Land.
Det voffulig betraffe.

4.

At end Hefromme grømt,
Dag Hystadens Bæd,
Som Læst paa Hætt og Hæd,
Med dæglig Dømtar fæmt,
Paa det de fælle fælle,
I dætt vofte Hæd,
Men du aft Hætt fæd,
Dæd fægtar oftare fælle.

5.

Efti paa din Linder fæmt,
Hætt forfætt fæd,
Og Hætt fæd med all,
Og Hætt fætt til fæmt,
Med Hætt fæd du opbætt,
At inog med it fætt med
Som nu Lættning god,
Min Hætt Land fætt forfætt.

0.
Mend først Oliv aff Livet,
Mit Hoffuit sal vil skal,
Faa mine Fiender alle,
Mit Hjerte sin Hjert skal hæl,
Der til skal ogs mit Øre,
Du dum som gader mig,
Dag med mig ja alle ting,
Bledning Livet her.

7.

Du Luffering skal godmit,
Soudt Pout salmitte,
Lige som Luder skal,
Faa Libanon mine kommit,
Gaa du som Luder skal,
I sit Luder forgaad,
D. Luder kan fra her,
Luder paa alle Luder.

8.

Du du nu gaa du nu,
Skal du dog vilbalig,
Luder Luder Luder,
Og først Luder skal,
Faa det du skal forklar,
At Luder nu saa from,
Min trost god Luder som,
Fugur Luder Luder
Ende.

Min Dind indyøfste du fra Dødsens Rø
Mit Lige fra Dødsen min Lø fra Dødsen af
Fag vil vander for dig min slægt alle, Galden
I en luffindens Land min høreren fød:

6.

Fag tvæde, der for taler jeg saa snart,
Fag liddet ungen Fag og for snart,
Fag sagde i Høst med bedrøffent Dødsen,
Alle Munnister erve Løgenen af det.

7.

Hvad skal jeg betale den nådige Dødsen,
for alt det god som galdt mig i viden?
Den selig taler vil jeg tage og viden,
Lødsen Klæde vaktaler og langt brude ud.

8.

Min Løfte vil jeg Høvenen at brude,
for alt sans galdig Munnigend betale,
Høvenen Høvenen Dødsen skal stude med alle,
for Høvenen vander vider og Dødsen.

9.

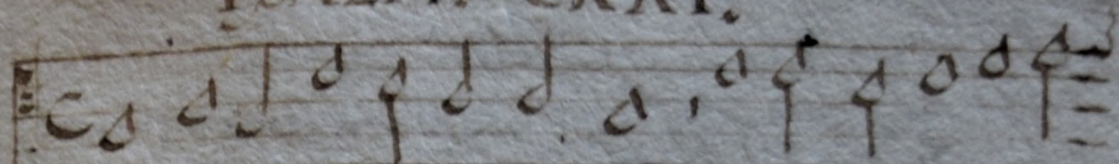
I Høvenen Dødsen min Høvenen og Høvenen sand,
Høvenen vil jeg an Høvenen indkøven,
Den Høvenen indkøven Døvenen og nu vander,
Du fonden vaff min Dødsen Høvenen sand.

10.

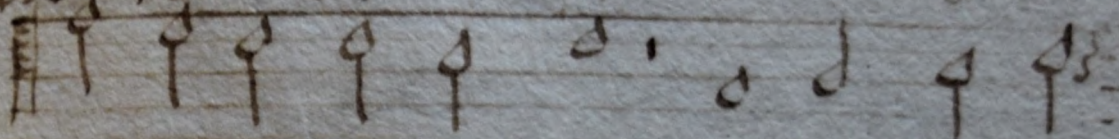
Lødsen vil jeg galdig dig altid,
Dødsen vil jeg vander og Høvenen Lødsen,
Fag vil mit Løfte af galdig Høvenen,
for alt det god betale vider for flid.

39
Vej dit helligt forgaard wie inog dig,
Vej Jerusaleem wie inog dig prise,
Din rige inog dig altid din loff berise,
Singer alle Heluga med mig.
Ende den 110. Psalmis.

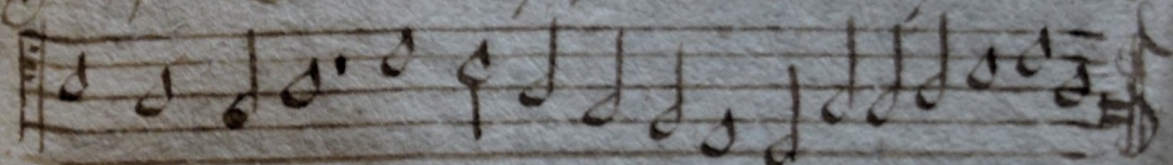
PSALM. CXCI.

Mijn Dijn in g'offen und leid, op tie Dingenur blau,

Gloriæ fra ing æld hoinex faar, um hoinex kommar

fra altid æltid, som hoinex oss forde ud i sin visdom giord

2.

Hand ladur p'ig glida din fod,
Dind sem din wortu vil,
Hand soffnar inka til,
Sun Israels brøder saa god,
Hand soffnar p'ig i farr,
Man sagur troigis varr.

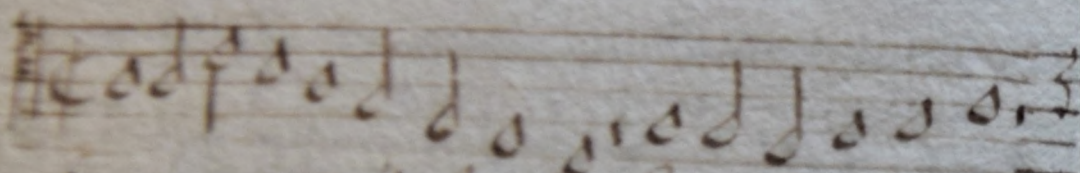
3.

Herren brydne dig und leid,
Hand som nat sigger dind,
Vær god din søjann h'arand,
Alt dolan p'ig om Vagnu, æld,

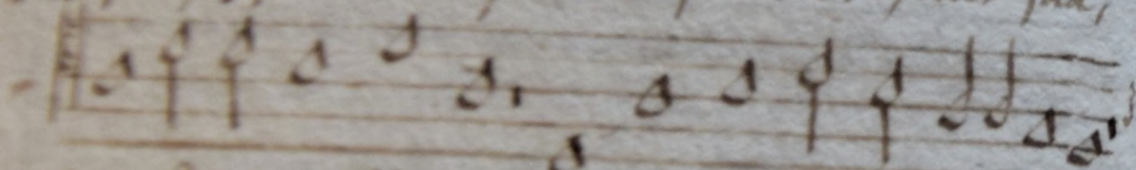
Dag og Maaned du Lever,
Du Natigum skal giøre færd,
4.

Hvernu de skæmme sigs altid,
Hvernu du sine værd,
Sine ord og alle fund færd,
Værdnu nu dag i Dødsd
Din Vedgang i den færd,
Dag Judigang og alle værd.
Ende :.

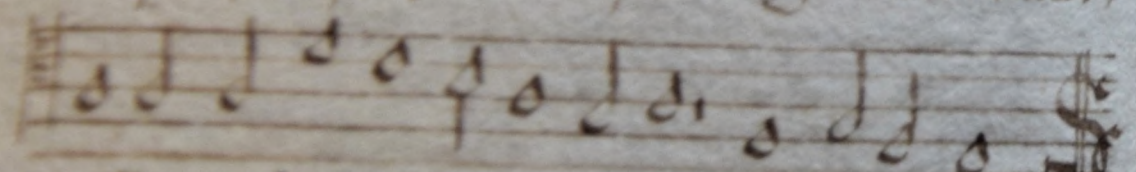
PSALM. CXXV.

Alle som sig paa Jord forlæde, skal i alle fælder se,
at de skal skal forger, men skal evig i alle mæder,

Godhed væder i alle os lifsin, som Dion vil sin.

2

2
Lige som Jerusalem du fin,
Ligger paa vint omkring,
Med Dænger i nu Ring,
Lige saa er alle omkring sin,
Dag til evig tid en mild hær
Sit Solok vil være

PSALM. CXLVI.

Stat op min dine Herrens pris, lise ing vil
 ald min Lids tid, samit Loff og tak ogvis, og
 und allerstørste fied, saa knigt mit Liff er tie
 min Lids Loff inog svinger vil.

2.

Forlad dig aldrig und hængsler,
 saa forsten stovr sig suaa,
 Ingen saa sunniskun sigger,
 Guds Hines Loid inder fornaa,
 Naar sand deude kaldit gan,
 Bliktur gaud tie Ford igim.

3.

Sand anslog Lidsning og Lert,
 Farer da und samum fan,
 Dand nu saligt vdan farer,
 Gud Hines farsod Lids nu, dand,

Som ons gaffinn allinn tid,
Sot t'gile þóttinn þin tillid.

4.

Dauð þin gjörða minn þor þinn,
Himmil og Jorð unættlinglig,
Haffinn og allt þat frændland þitt,
Dauð þig at rótt þess,
Hauð gæðar röt þvægguligg,
Loffinn, það' n'vindrlegg.

5.

Dauð þinn minn þvætt þessinn,
Hjalpar dauð þessa þess,
Danninn þessinn þessinn og nættinn,
Som at þessinn þessinn þessinn,
Hauð þessinn þessinn þessinn,
Som þessinn þessinn þessinn.

6.

Þu þessinn þessinn þessinn,
Þessinn þessinn þessinn,
Þu þessinn þessinn þessinn,
Þessinn þessinn þessinn,
Þessinn þessinn þessinn,
Þessinn þessinn þessinn,
Þessinn þessinn þessinn,
Þessinn þessinn þessinn.

7.

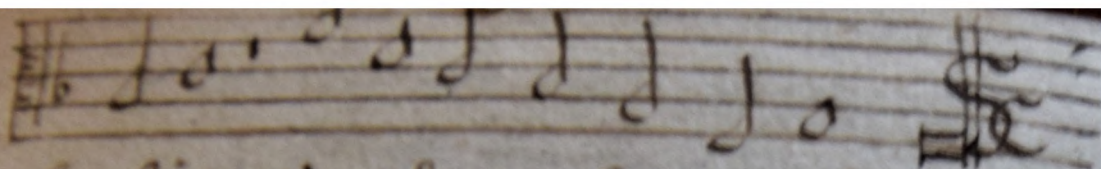
Hauð þessinn þessinn þessinn,
Dauð þessinn þessinn þessinn.

Fadurlofsu gaud vil hann,
 Sagna þing dinn frelsing ann,
 Lurkar ong í dinnis vob,
 Þofaldur dinnis þóttur þótt.

8.
 Gaud skal ong vinnu tilboga,
 Du vögundneigis Þzang,
 Gaud Ragnmunn allu Vaga,
 Skal vaxt vinnu þurfaung,
 O Sion dinn dinn þaa Ligg,
 Skal vagnur Þvinnneig.

PSALM. CL.

Loffum þú í himnum, í þínu heilighdum þú
 eig, þú þú loff. Gaud vaxt þú vaxt, í gaud þú vaxt.
 mentis vaxt, í gaud þú vaxt þú vaxt, gaud
 Þú vaxt þú vaxt, í gaud þú vaxt þú vaxt.

farlig, vidur da om gannam ber.

2.

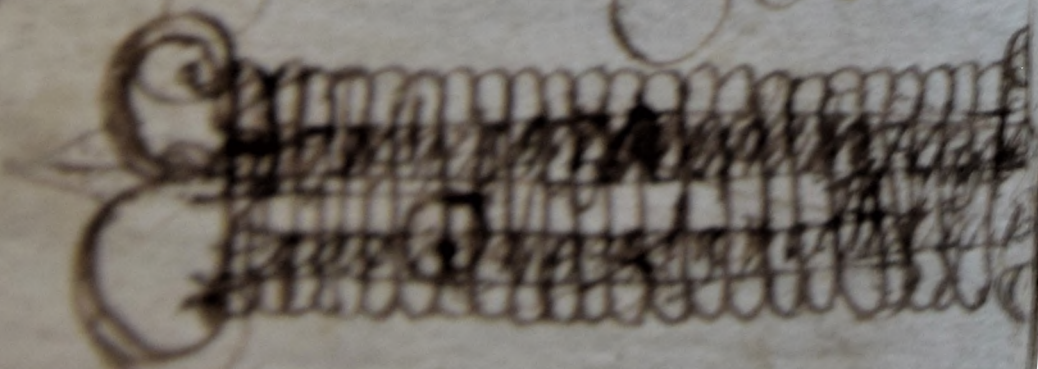
Loffnar mid Þorfinns þeaus,
Loffnar gannam mid lösting þaus,
Haltar þaus og andat man,
Stal þaus gannam til ber.

Ladan fligt om gannam þing,
Stingaleg og þivar þeaus,
Þegavallis södr þaus,
Stal þaus om gannam þaus þing.

3.

Loffnar þaus misting þaus,
Mid Cimbleus lösting þaus,
Loffnar þaus og þaus þaus,
Mid Cimbleus þingmid þaus.

Loffnar gannam alls þaus,
Allt þaus þaus mid lösting þaus,
Þaus þaus þaus mid all þaus
Loffnar þaus þaus Amen

En bød dagligen alt 44
bøde

O Nædige Barmhertige
Her og Fader jeg lofter
og priser dig og mit
fædtes gud for din
store naade og barm-
hertighed som du mig
syndige creatur
dagligen bevijser,
og som du saa fædelig
tafthet bevarett mig
til lyst og ydel:
Denne foryngelse
dansk at fra alt
ont som mig hvide lude

og vederfaardt, Ni
rester jeg fremoch
Lil. Dig. O Gud Fader
som mig Gæster sølt
alt Du vilt bevare
mig med alt hi du
mig gøstet Gæster
og du faderlige
gøstet: Denne Dagst
fra et klokke an
vaande, bejsene
mig paa legeme og
sied alt ingen pløge
komer mig nær, Dist
fra mig ved din smetig
led den oade findes

niact, og rebe mit mod 45
og sin Sufen, at for me
fröcke chye of are dig
last ganthe fel; Jeg
raaber hi dig O Jesu
Bulle for mig Lofve
igenlyft at du vil
regiere mit Lierke
med din drødig hand
Thind mig me yeme
og fel: dine selige Orde
ruse mig of alle mine synder
opfold mig: det gode
of for mig of dine vifne
Lameval: den vife
Iglade of Lufte, du

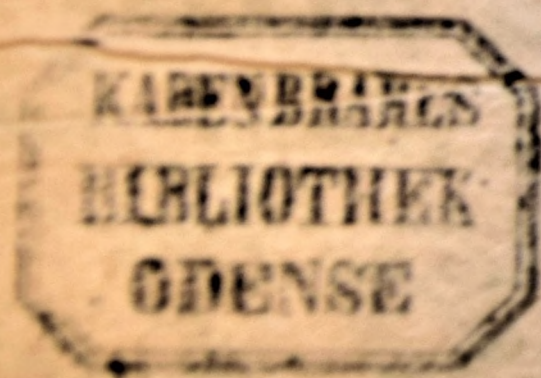
form of allere min troyst out
laab of mitt lift; for reuer to
dig do vnderze hellig leand
disform of vrbicht of tra mig
i den sellige daab all du vil
beuare of frelye mig fra all
out of ledysage mig til det
ewige left; O hellige truf
digst for mig, Gield mig
all for edring hellig
tra dig fraden i de fiende
beuare mig, i min lidst skade
beuare mig of tag mig til
dig all for med dine sellige
lyghe man lofue dig til
ewige trid; Left mig i
den tack and maect
of styrke vare dig O
hellige trufdigst
ewigst til ewigst Amen.

En Anden.

46

O Barmhertige Gud
vor Herre Jesu Christi Fader
vor mig arme syndere
naadig ved din kiere
Søn Jesu Christi min
eenigste Frelser og den
sine og d. d. Guds
Lands ikke med mig
etter min forkierte men
etter din store naade
og barmhertighed
for mig arme vater her
i din almectige Land.
O almectige Gud og
kier Fader fortad mig
ikke for din, inglen

hand frøste og oprette
mig uden du allene
du og den rette Kuffet
per i al bedrøvelse
af modgang; herre
for saaber paa dig
Lid mig rødtigen
af al min nød
of lad mig drig
Efter bysne med

Naar Guckens
Star.

47

Herre Jesu Christe
dig lefter jeg, dig
den jeg, jeg er din
dind og lefter endy. Herre
Jesu Christe forlen
mig en loyelig stand
at leve i og lad mig
plaze home mig nær
læ dine ledige Engle
være omkring mig,
forleen mig og en salig
stand at phillip fra Iona
Iamendal at jeg udførelig
og uden alle smerte
maa finde for dit
anset og maa fore.

din glædelige zigt
og stemme der i sa-
nger: Kommer her min
fader velsignede børn
anamer det vide
som den fæstne veich
bered fra verdens
besjærlige. Amen.

En Bøn at Ditt
nædelige vil bønføre os.

48

O herne Ditt fineste
Fader, Jeg behøver at
Jeg er ikke vær at du
skalt bønføre mig arme
Syndere og at du skalt
giffve mig det Jeg beder
aff dig; Men efter
din Takt og Besagt os
at dersom vi bede om
noget: Jesu Kristi navn
da vil du bønføre
os. Paa sanden din
faderlige Tilføjelse
komer Jeg nu og beder
dig aff Lintet at du vilde

ni gifter mig det for
din hore Kong Jesu
kristi siel som jeg
fastner ved at dig om
og lade mig det veder
sare: De icke til mine
synder, men se til din
hore Jon Jesu Kristi
og forlad mig alle mine
synder og bøn for mig
for lang siel. Og om
jeg end stot i en er var
dig, saa er land dog
veddig at du for
lang siel mig det
gifter, og land er
det hore barn at.

49
L. then di' søster
for bevilgelse
of for hvi siges di' alting
giørne giør of gifter
had mand bevirer
of dig. H. efter:
di' søster giftet Janne
for os, hvi skulde di'
of ikke preke of
gifter of alting med
Lannen: Of efter di'
søster sket of den siges
de thall i sinde of
paa jorden som er di'
eenigte elselige den
hvi skulde di' forsætte
of det som ringes

Derfor hjælp mig og
giff gæffen Din Forgette
Det altsammen for
den samme Din Piere
g'nd sigt Amen.

En bøn af den 12de 50
Aalm.

O høre herre Gud
jeg løfter mine øjen søgte
sind og takke stedse
op i himelen til dig
freden jeg og vent
din gudsommelige hjælp
fra en stund til en
anden: Kom mig til
hjælp O allerhøieste
Fader i min nød, thi
saadant er dig let
alt gjøre, en si Aa.
Sabbt himel og Jord
og alt det der er
og endnu den daglige
forlystelse og opfyldelse

Jaas er fog nu vij
alt du vilt mig bliv
sielp ingen blinde for
rette, for min fed
og vancke og hvide
beskrive mig, var
mig en storke of for
min sojre laand og
en modstandere ind
alle mine fiender og ik
ugrdelige alt de sig
drabe eller sade mig
sielp mig alt for og for
mode mig naar det ger
mig vel, og iche blif for
blidfiertig naar det

57
gaar mig i de, og
alting gaar mig med
villigst til haende.
beskriv mig fra alt
omt til l. og f. og
og lad ingen plage
komme mig nær, bevare
min indgang og udgang
for din lieve thing
Jesus Krist: vor herre
skild. Amen

Løjtnant Jensen
Døtters afdøring mig
Kiden med tilfældet
at jeg nu gik Julaf
alt faldet og lidet
de giv mig de
Liden fradig mig
Da du gik at det er
mig mig det best af
kan døtters den
god go mig mig
Liden mig mig
alt yo

52
af Psal. 77 et 86.

O min Herre af Gud
barmhertighedens
raaber til dig med min lyst
vied mig bon, jeg søger
fjætteligen efter dig
migs du vil ikke høre mig;
Min siel vil ikke lade sig
hisskales derfor all
est inud lende; jeg tænker
ofte fasten, Gud vover
sig all vi sude ikke neere
forneeme lang midt mi
forbedt og lang velbes
ligsel, fasten lang og fast
ende som alligevel glad

Det vore for det Le Hende
Jesther. Det forglent
for naade? eller en lang
barnsigtigst bestræven
for forpelig at for ike
sand. I hvide lang vude
beddige hore hore
og barnsigtige Fader
derfor de ike forlig
omvender mig igjen og
forvender mig med den
lige hand di allest
Ike du ma se platt
gondroy og giftet salt;
Derfor O Hadige hore
vid mig dog for og bay
dine ore til mig for
for for en chendig og
arve den di selver mig

Beware de' min Siel, G. 53
der sassen seligigt mich
formedet alle sundhed.
Iw; O Allerkræftige Fader
fuld din bønne G. Jeg
indtager anden fuld
uden alene at den
min bønne; Vor mig
nædig min, der fuld.
ge til dig, at du som min
bedrøftede saren; Ohn
Jeg løper dig ikke for
de viljener mig og give
at end for min famer
G. Jeg opfylder min Siel
helt, bønne, det er god
og nædig, at den mit
og mig, der imod alle
den som være til dig;

Undervis mig gerne: da
vijs alle for mig saa
saa: Du færdig, og
mott færdig saa glædelig
all frichte det navn;
Og da vil jeg taake dig
min det og det det færdig
og lyste det navn viedt:
glædelig du mig færdig
være stor og mig og mig
mig, hadde min færdig
og det det færdig
færdig mig færdig og
det mig og, bewar mig
fra færdig og færdig færdig
færdig og færdig og færdig
ingen glædelig mig
nær, færdig færdig

mig inderlige paa Dig
 Lov mig atter indlad
 H. de hene og barfjert
 misfidelig, naar langtid
 og behovlig, Derom
 end noget giort vider.
 Den aft os som iche alde
 Lige saa vel som det
 fylder, du ser den
 igennem fingre med os
 et stor matted og misfidel
 forfattet og sandhed
 som er i dine blyer.
 Vend dig derfor hil mig
 var mig naadig gift der
 tiener du sigte og
 fult mig se et vilde
 lovsende, July den

hænderinde, som udf
gør for at sege med
mig til det byde at dit
jellige navn kend mig
af mig og mig vinder
Egen. Dig de færdige
for dig for mig
af mig og mig are
Lærebog af dit evig
stund Amen.

Le i d. Nov. 1668

Pierre Winberg.

Rev. Dorn.

55

Jeg arme i alle beah
for talrige syndige
menige maa veldi:
gten beherde med Apspe
ten att i mig boer
intet godt og att jeg
det gode som jeg vilde
effterladet og det
onde som jeg ikke vilde
dructer, Pa att jeg
saa ofte forbernes
min Gud og herne
med mine Guder, at
du som lad viden gaa
i rette med mig havde
jeg ikke mere lenner
et bit tilfunde, Pa jeg

mitte for mine mig
gjenindseer blytke
fordræt til evigtis
den effendi for nu
att det er naadig
barmhertig taler
dig og meg mit naad
lig og for alle snart
engre straffen, da
siger for med siertens
anger og vrede til
min falskmand for
Faderen Nym Brist
den same er ulfsdig
og forlignelsen for
mine og ad veltens
siger, att for off

Levst du og Dagle,
man aftager nogen
stund og legge vint
paa et stid velbe
jegeligt bestemt,
Og bade derfor at
paa stid, begynde
at tilføje mig mine
synder forladde:
Jeg nævner.
30 Nov. 1675.

Leben G. v. 35
Nu som du er til mig, for
at ikke siage, og du
som du er paa mig, for
at aldrig siage.

Om 20 yulen
Amen

O hine Di' Allsvigst
Din so som betros
Sig under Din bestyrrelse
og beskyttelse, og i alle
saande No' til mig
allene saften for til
Christ, sand er sikker
for mangen dykke
og sand hard him
Ligen og med et
trykfuld sierte sig:
Di' et min helid og
mitt slot, min Gud
paa den Jes saaber
frel mig fra detsid

Snare og fra den
bedelig pestilens,
Lad mig boe under
dine Fejre og lad
min tillid vare under
dine vinger; Din
sandhed vare min
Siold og beskyttelse,
maa det ges mig ikke
maa frijete eller
forferdes for natter
gruelige, og heller for
pulen som fljær om
dager, langt mindre
for pestilens som done
snigende: Mærket og
for Rjendom, som for

58
Der er om Middagen;
Ad bene tag dig
mig an, stat du mig.
Er til yngre og
venstre hånd, i Lyke
og i bølge i vandlige
og legemlig sager
og nød, på det det
inde ikke kommer til
mig som datan med
sine Engle anriber
og med vilket Land og
mange til Land fører
og fra Gud følger.
Fuld bene at jeg
alle mine finder og
selvedes porte og vind

to. Du' hure et min
tid, under din be-
stidde Perle for
verfor kan mig et
intet ont vderfare
ey heller nogen plage
naa til min bolig;
Lad dine Engle be-
vare mig paa alle mi-
ne veje, at jeg ingen-
steds nogen angst
liden; Lad mig trode
selvde, drage under
mine foder. Og efter
O i hure, for lunge
Lestor begert Dig

59
Gaa hjælp min Gud eller
dit navn og forgyldte
tuffeme mig, for det
selvige navn sig
konfor min kon sig
viraal vdrift mig
af denne og det
min ned, giff mig
af naade det tvize
Liff, og lad mig tinelig
og evig see den salig
Jes. Amen
π Dellen. — 69.

Hvo som vil bygge
i den sørgte siem
hånd: Hvil stikke
Juel: Jerns siem
Jesmaa ret sege
Jerven er min tid
Mit Helt Længe
Lænd er min Tid altid
Lil sam feg fize
vil seke vil med flid.

2
Dw salt es grik
for natten Juel
for Gud som flise
Om dagen of di fri
Ejeller friset for pesti
Lenge ginn
Den uden Gete

Om natten siger om
Ja om dit tøjete Tøj
er midt i den...

3
Ti du' saa sagde
hender u' k'lid men
sand dig bysede
Ja sand u' bolig din
Dig skal det Onde
by viderfæres der
Og ingenlunde
Dig plage hore nor
Dit k'ing og grunde
Er fri for sig u'fer.

4
Ti du' skal g'fve
Mandat sine bysede
for dig g'et bl'fve
I for on du' sand u'fer

i Veye I n e
beware dij fra neer
fra kinder fra
dij bare nu bejken
Di salt ij fortune
Di fod fra rogensten

H. H. fra taler
Du denne elser mig
beg vil siggale
Jann sicke mechtelig
Jessen opfoze
Lad hender nauget mit
Lad maa sig for ij
Med binner til mig frit
Jf Ay vil boje
Mit ore til far jst

61
Jeg vil en vare
Jes som i videnhed
Og vil sin egen aret
Næst som en vil vord
Jeg skal som med
Jes med et langsomt list
Og sig for sig
Jes sig sig sig et list,
Og sig sig sig
Jes et evige list.

64
Læg raaber fast O
Herre;

O Bred iherdig mig
forlenger;

Herre Jesu Christ alle
næring trøst;

Herre Jesu Christ min
fulser en' est;

Omnia Deo ipso vita mentis hinc

Pro Vinding - 1669.

Spera Ora labore.
Labore ora spera
Ora spera labore
labore spera Ora
spera labore Ora
Ora labore spera

85
86
257

65
Hoc solūm virtuti adyeu
ari quod tuā voluntate
subtraxeris: nisi a Te
ipso defeceris, ad Deum
qui supra Te est non
appropinquabis.

Lambærgæ 27 Mart. 1682
P. Winckling.